

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

mart/april 2024.

broj 188

**POSJETITE NAŠ NOVI SAJT
WWW.ANTIOHIJA.ORG**

"Gospode, daj da pronadem svoje mesto u životu i da znam donositi istinski dobre odluke na Tvoju slavu."
U ovome pružaju pomoć dnevni članci
"Poruke za tebe".

←.....→
Naruči sada starija izdanja, jer bi neka od ranije objavljenih poruka mogla da ti ponudi odgovore na tvoja sadašnja pitanja!

**Još nemaš svoj primerak
"Poruka za tebe"?**
**Zatraži da ga pošaljemo na
tvoju adresu da ne izostaneš iz
sledećeg kvartalnog izdanja!**

NARUČI NAŠE IZDANJE OVDE:

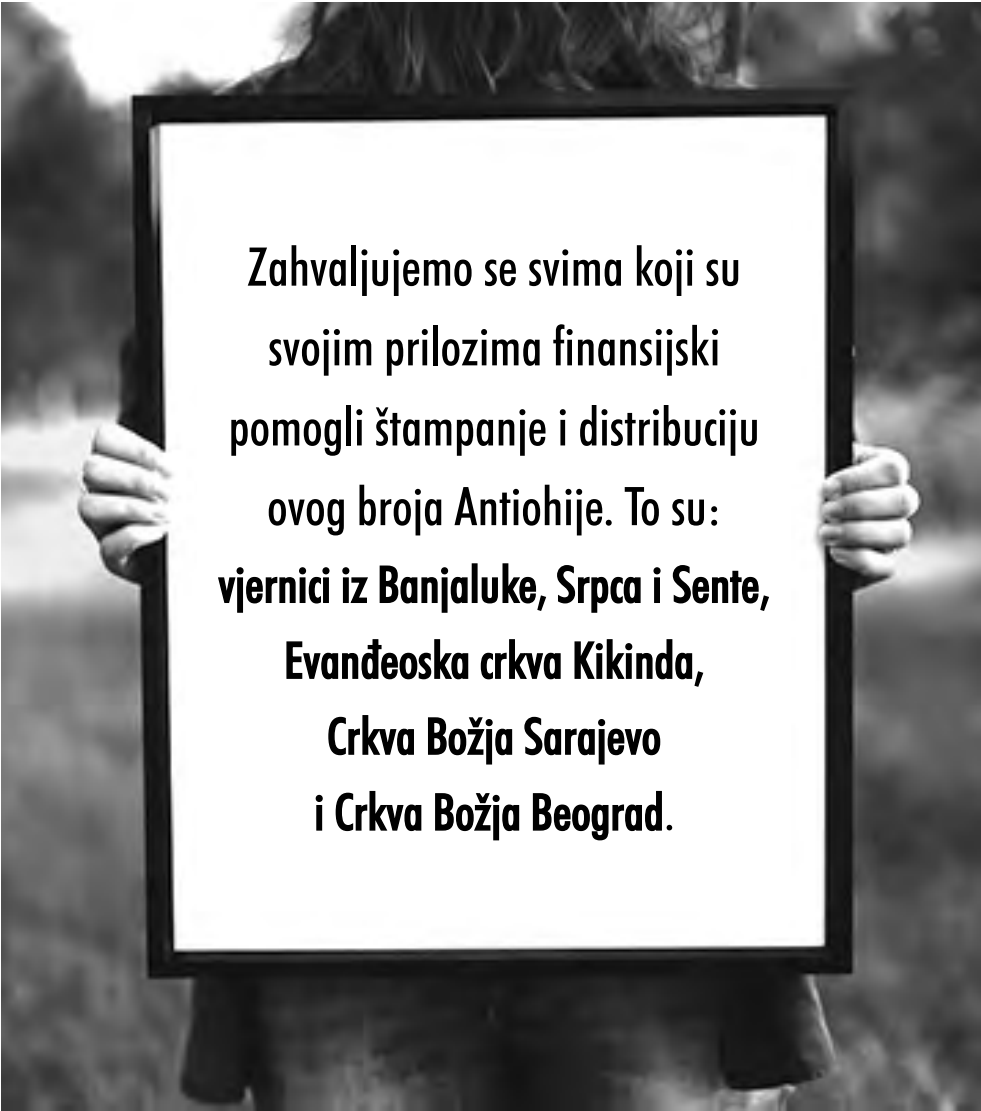

: +381 60 01 235 86

: info@porukazatebe.rs

UDRUŽENJE UCB HRIŠĆANSKA MISIJA
Proleterskih brigada 90., 24000 Subotica
veb -sajt: porukazatebe.rs

Zahvaljujemo se svima koji su svojim priložima finansijski pomogli štampanje i distribuciju ovog broja Antiohije. To su: **vjernici iz Banjaluke, Srpca i Sente, Evandeoska crkva Kikinda, Crkva Božja Sarajevo i Crkva Božja Beograd.**

**A ja ću se u tvoju milost uzdati,
tvome se spasenju u srcu radovati.**

PSALAM 13,5 (NSP)

Izdavač : Antiohija | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska :** Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

TIPOVI HRIŠĆANA

*U Antiohiji su učenici prvi put nazvani „hrišćanima.“
Djela 11,26b*

U Antiohiji su učenike prvi put nazvali *hrišćanima*. *Učeništvo* je suština hrišćanstva. Prije svih drugih imena koje koristimo da bi opisali svoje crkve, teologije, doktrine, treba da postoji *učeništvo*.

Prije nego se počeo koristiti naziv *hrišćani*, koji mi svi generalno prihvatamo, postojao je termin koji je zapravo sam temelj i suština hrišćanstva – *učenici*. Ono što je važno za svakog hrišćanina je da bude *učenik*.

Nažalost postoje različita značenja riječi *hrišćanin*. Postoji sociološko značenje ove riječi i u tom kontekstu se odnosi na sve ljude koji žive u hrišćanskoj kulturi, koja je obojena hrišćanskim elementima, uglavnom opšte prihvaćena, zasnovana na historijskoj ulozi hrišćanstva u nekom društvu, naciji ili zajednici. Ovo značenje je široko i obuhvata i one koji ne spadaju pod biblijsko značenje riječi *hrišćanin*. U biblijskom smislu ova riječ se odnosi na one koji su upoznali Hrista kao svoga Spasitelja, koji ga slijede kao svog učitelja, koji su aktivni članovi crkve i oni koji aktivno nasljeđuju Hrista i ono što je On učio.

Kada govorimo o tipovima hrišćana, možemo da odemo još dalje dijeleći hrišćane na različite vrste.

Stari zavjet je nepresušan izvor pouke i inspiracije za sve nas bez obzira što živimo u vrijeme Novog saveza. Mnoge od stvari koje su se dešavale Božijem narodu su se desile i zapisane su nama za pouku.

Iskustvo Egipta, ropstva, pustinje i ulaska u Obećanu zemlju je primjer koji nam može pomoći da sami sebe lociramo gdje smo na svom putu ka Obećanoj zemlji, ka Božijoj potpunoj volji.

Jevreji su i u ropstvu poznavali Boga baš kao što danas mnogi hrišćani poznaju Boga, ali žive u različitim vrstama ropstva, kao što su i Jevrejim živjeli kao robovi u Egiptu. Neki su se čak i nakon izlaska iz Egipta željeli vratiti nazad.

„Egipatske“ hrišćane odlikuje to da znaju za Gospoda, ali imaju loše navike i sklonosti, loš i težak život, bez pobjede, neopraštanje i gorčinu. Mnogi grijesi koje ljudi ne žela da napuste zadržavaju ropstvo u njihovim životima.

Izlaskom u pustinju, prekinule su se neke veze sa Egiptom, ali je Egipat i dalje ostao u srcima nekih Jevreja. Tako je i sa „pustinjским“ hrišćanima, oni možda nisu u direktnoj vezi sa grijesima, lošim navikama i sa lošim društvom, ali nemaju pobjedu, već lutaju pustinjom.

Jevreji su tako lutali 40 godina po pustinji. Put koji su mogli da pređu za desetak dana, prešli

su za 40 godina! Ovi ljudi su čuli za Obećanu zemlju, žele da stignu u nju, odvojili su se od svijeta i grijeha, ali još nisu stigli u puninu onog što Bog ima za njih. Nažalost, neće ni stići zato što je prošlo 40 godina ili možda i više, već samo onda ako promijene neke stvari u svom životu.

Što prije napravimo neke promjene u svojim životima, to bolje. Za neke stvari u našim životima, potrebno je vrijeme, ali u nekim drugim slučajevima vrijeme radi protiv nas. Što više vremena prođe, teže je napraviti promjene. Stoga Bog ponekad mora da podigne nove generacije jer su prethodne ostale u pustinji.

Oni koji raskrste sa pustinjom ili nove generacije koje Bog podiže mogu da uđu u Obećanu zemlju. Oni Jevreji koji su ušli u Obećanu zemlju su prešli preko Jordana, bili su u rijeci, a u Bibliji rijeka i voda predstavljaju Svetog Duha.

Egipatski i pustinjски hrišćani gledaju na sigurnost i na materijalne stvari, prave kompromise sa svijetom i žive pogrešnim načinom života koji pravdaju na različite načine, i ne

mogu u potpunosti da odbace grijeh i želje za grijehom. Oni uživaju u blagoslovima Egipta. Oni koji ulaze u Obećanu zemlju, oni gledaju na Gospoda.

Kada gledamo na Gospoda, onda se naša vjera izgrađuje i učvršćuje. Kada gledamo na Gospoda, možemo da sačuvamo svoju vjeru i u najtežim trenucima i da stignemo u Obećanu zemlju.

Dobro je da razmišljamo o sebi, o tome ko smo i kakvi smo hrišćani? Ko sam ja? Koji je moj identitet? Odakle ja dolazim? Zašto sam ovdje? Koja je moja

svrha? Šta mogu da uradim? Šta treba da uradim? Koji je moj potencijal? Kuda idem?

Treba da znamo gdje smo i kuda idemo. Ako to ne znamo, onda nas svaki put tamo vodi; šta god da radimo i kakvi god da budemo, nije važno, nešto će već da ispadne.

To nije Božija volja za nas, to je prepuštanje stihiji života koji nas može odvesti daleko od onoga što Bog ima za nas. Bog sigurno ima predivan plan za tebe i želi da ga ostvari u tvom životu.

B.E., Banjaluka

OBRADOVAO SAM SE
KADA SU MI REKLI:
„IDEMO U DOM GOSPODNI!“

PSALAM 122:1

AGAPE

ŠTA JE, KO JE...

Najlepši dan? Danas.

Najveća prepreka? Strah.

Najlakša stvar? Pogrešiti.

Najveća pogreška? Odustajanje.

Izvor svih zla? Egoizam.

Najlepša razonoda? Posao.

Najgora propast? Malodušnost.

Najbolji učitelji? Deca.

Primarna potreba? Komunikacija.

Najveći izvor sreće? Biti koristan drugima.

Najveća misterija? Smrt.

Najveća mana? Loše raspoloženje.

Najopasnija osoba? Lažljivac.

Najgori osećaj? Ogorčenost.

Najlepši dar? Oproštenje.

Neprocenjiva vrednost? Dom.

Najbrži put? Ispravan put.

Najugodniji osećaj? Unutrašnji mir.

Uspešna odbrana? Osmeh.

Najbolji lek? Optimizam.

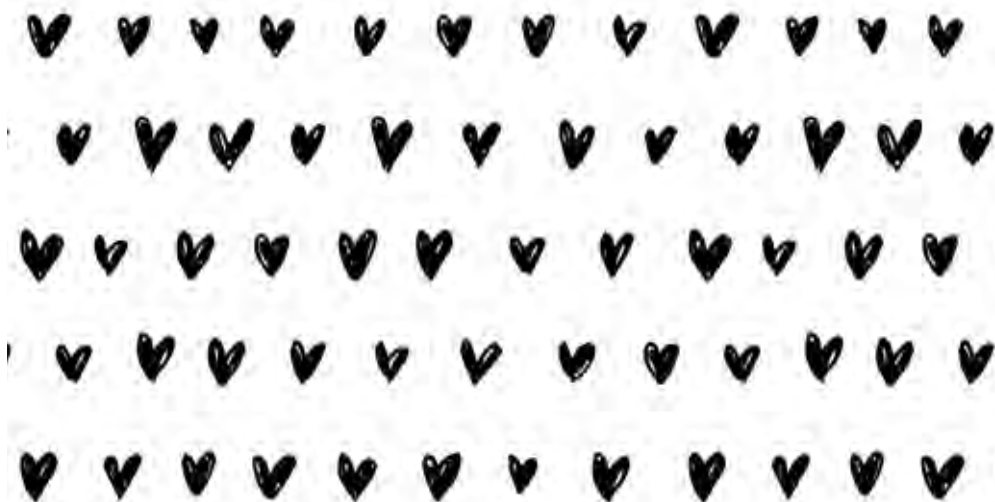
Najjača sila na svetu? Vera.

Najneophodnije osobe na svetu? Roditelji.

Najlepša od svih stvari na svetu? Ljubav.

PORTRET BOŽJE LJUBAVI

„Što više razmišljam o tome, to više shvaćam da nema ništa više umetničkog nego da volim druge.“

(Vinsent van Gog, prema navodu Ken Gira u naslovu „Prozori duše“)

Vinsent van Gog (1853-1890) beše jedan od najvećih umetnika XIX veka. Voleo je prirodu i uživao da slika izvan ateljea. Kad god imam priliku da posetim neku galeriju, neki muzej gde su izložena njegova dela, rado ih razgledam i uživam posebno u tim smirujućim tonovima krajolika.

U jednom od sačuvanih slika-revih pisama, koje je datirano na 18. septembra 1888. godine, on se zahvaljuje bratu Teu za

novčanu pomoć. Kada sam prvi put pročitala ove reči zapanjila sam se koliko je Božja ljubav umetnička, jer je i sam Isus istrajno govorio o ljubavi.

Ovo je moja zapovest: volite jedni druge, kao što sam ja voleo vas. Nema veće ljubavi nego kad neko da svoj život za svoje prijatelje. A vi ste moji prijatelji ako činite što vam zapovedam. Ne nazivam vas više slugama, jer sluga ništa ne zna o poslovima svoga gospodara. Ja vas nazivam prijateljima, jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svoga Oca. Niste vi mene izabrali, nego sam ja izabrao vas i postavio vas da idete i donosite rod i

da vaš rod ostane, te da vam Otac da sve što zatražite u moje ime. Ovo vam zapovedam: volite jedni druge. (Jovan 15,12-17)

Naravno, najveći čin Isusove ljubavi beše to što je na krstu umro za naše grehe. Zato je i došao na zemlju: da svima pokaže ljubav veću od svake druge; da nas pozove na nju, da se međusobno volimo kao što je On voleo nas.

Šta to znači za tebe i mene? Kako bismo to mi davale život jedna za drugu? Zar da umremo odistinski? Ne. To je smrt sebi, svojim htenjima i težnjama; to je pomaganje drugima da ostvari sebe, svoje težnje i snove. Dakle, umiremo svojim planovima i očekivanjima i dopuštamo da nas Bog vodi po svome. Ali... to ne možemo same.

Baš mi se sviđa to što Isus, kad god poziva učenike da vole jedan drugog, odmah ih poziva k sebi, da mu se mole za pomoć. Znam koliko mi je bilo teško katkad da volim i najrođenije, prijatelje, komšije.

Uspevala sam to samo kada bih molila Boga da me osposobi da iskažem drugima ljubav Hristovu čistim srcem. Duh Sveti me je podsetio (Jovan 14,26) da

je Hristos umro za mene još dok sam bila grešnica (Rimljanima 5,8). Zato i ja mogu da umrem sebi, svojim planovima, rasporedima; mogu da dam talente i mogućnosti drugima, kako bih ih blagosloвила.

Nekada je to samo dar naše prisutnosti, kada smo kraj nekog. Nekada je to vreme kada samo slušamo onoga koji strada u bolu. Možda je to i neka novčana pomoć novim vernicima, onima koji bi da proučavaju više Sveto pismo, biblijski se školuju, ili je to priprema hrane, čišćenje kuće, kratka poruka ohrabrenja, poruka na telefonu onima koji se osećaju usamljeno i ostavljeno... Sve to ne košta mnogo, ali zahteva usredsređenost i poslušnost.

Molim se da osetite doticaj Božje ljubavi. Molim se da istu ljubav iskažete drugima: nekome u porodici, na radnom mestu ili u komšiluku. Bog vas je stvorio posebnim. Imate priču koja odslikava Njegovu ljubav, priču u kojoj će se neko pronaći sa uživanjem. Zato razmislite: šta to portret vašeg života kazuje svetu o Božjoj ljubavi?

dr Pegi Banks

TRAŽI ODOBRAVANJE OD BOGA, A NE OD LJUDI

*„Strah čoveku zamku postavlja.“
Priče Solomonove 29:25 (NSP)*

Ako je tvoj životni cilj da imaš odobravanje od ljudi, ti se nikad nećeš osećati istinski sigurno. Zašto je to tako? Zato što će doći trenutak kada ćeš učiniti nešto što oni ne odobravaju i šta onda?

Biblija kaže: „Strah čoveku postavlja zamku, a ko se uzda u Gospoda, sačuvaće se.“ (st. 25, SSP) Zamka je samo druga reč za zatvor. Ako neko drugi osim Boga može da odredi tvoju vrednost kao osobe, taj neko može učiniti da se osećaš kao zatvorenik svaki put kada to odluči. Kada mišljenje kritičara postane tvoje lično mišljenje, ti živiš u zatvoru koji si sam napravio. Suoči se sa istinom: neki ljudi koje tako naporno pokušavaš da impresioniraš nikad neće biti impresionirani. Ali moraš prihvatiti sledeće: iz Božje perspektive, to nije ni važno. Kada to znaš onda si slobodan da radiš pored ljudi

bez dopuštanja sebi da budeš kontrolisan njihovim raspoloženjima i upravljan njihovim stavovima.

Svaki put kada je Pavle otišao u drugi grad, ljudi su ga po prvi put sretali i slušali. Nekima od njih se sviđao, a nekima nije. On piše: „Jer, »poslanice su«, kažu, »teške i snažne, a kad se lično pojavi, slab je i govor mu je nikakav.«“ (2. Korinćanima 10:10, SSP) Kako se onda Pavle nosio sa tim? On piše: „Da li ja sad ljude uveravam ili Boga? Ili nastojim da ugodim ljudima? Kad bih još ljudima ugađao, Hristov služitelj ne bih bio.“ (Galatima 1:10, Čarnić)

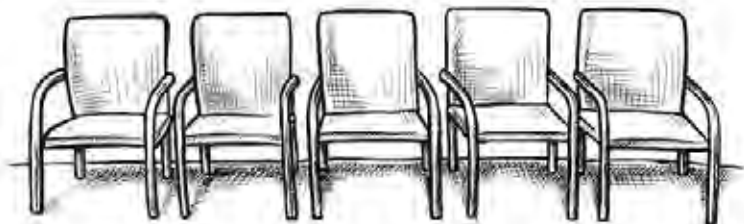
Da bi se osećao sigurno u životu i ispunjeno u onome što radiš, moraš doći do tačke kada možeš da se pogledaš u ogledalo i kažeš: „Ja imam Božju ljubav i odobravanje i to je ono što je važno!“

Bob i Debby Gass

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina udruženja UCB hrišćanska misija.

KADA MOŽEMO OČEKIVATI PROBUĐENJE?

„Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje u tebi?“ (Psalam 85:7)

Ovaj psalam je napisan kratko vreme nakon povratka izraelskog naroda iz vavilonskog ropstva, šta se može zaključiti iz prvih stihova. Psalmista oseća kako je bila velika milost Božja, da je On svoj narod oslobodio iz ropstva, te mu kod pomisli na veliku milost i budućnost, koja se pojavila pred Izraelom, izlaze reči: „Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje u tebi?“ Pošto je uredio dom Božji, Psalmista se sada moli da Bog ovo njegovo delo kruniše probuđenjem.

Kada je potrebno probuđenje?

Ako među vernicima nema više one prave bratske ljubavi i pra-

vog poverenja, tada bi trebalo zajednički zavapiti Bogu da bi svoje delo ponovo oživio. Bog daje svim ljudima dobronamerenu ljubav, ali On uživa samo u onima, koji žive svetim životom. Na Božjem detetu mora da se odražava Hristov lik i vidi Njegovo razmišljanje. Bilo bi uzalud verne podsticati da se međusobno ljube iskreno, ako su postali mlaki. Oni ne shvataju da u ovakvim duhovnim uslovima ne može postojati prava ljubav.

Ako među braćom postoje svade, sitničarske ljubomore i zlo ogovaranje, tada je tamo neophodno probuđenje. U zajednici, gde se dešavaju ovakve stvari, ne može biti napretka, ali ništa ne može tako uspešno da iskoreni takve grehe, kao

probuđenje. Ono je potrebno, kada se u crkvu uvukao duh ovoga sveta. Kada se ljudi, koji pripadaju Hristovoj Crkvi izjednačuju sa ovim svetom, bilo odočom, kućnim uređenjem, zadovoljstvima i sl.

Kada su članovi zajednice vernih upali u teške poroke i sva-kojake (raznovrsne) grehe, tada je potrebno probuđenje. Takve stvari daju Božjim protivnicima povoda da hule na Njega. Vernici se tada moraju zapitati: „Gospode, šta će biti od slave Tvoga imena?“

Kada grešnici bezbrižno odlaze u propast (pakao) i to tako da su nezabrinuti za stanje svoje duše, i tako umiru, tada je vreme da se vernici probude iz sna, kao vatrogasci kada iznenada u noći izbije požar. Do njih stoji, da bezbožnike istrgnu iz paklenog ognja.

Probuđenje je jedini faktor, koji može skinuti sramotu i optužbe sa Hristove Crkve i pred javnošću joj vratiti ugled koji joj pripada. Možete pokušati šta god hoćete, možda će vam štošta i uspeti, ali ne i ono što je moguće sa Božjim probuđenjem. Možete sazidati veličanstvenu crkvenu zgradu, klupe tapacirati svilom, imati veličanstvene orgulje, zlatne luste-

re, to će sve goditi članstvu, ali im sigurno neće puno duhovno koristiti. Pogledajte gradove u kojima je Božji dom okićen bogatstvom ovoga sveta. Na takvim mestima pravi duhovni život je retko prisutan. Jer, ako Duh Božji ne dođe na vernike i nevernike, tada je i najlepša crkvena zgrada prazna, a moguće da će postati i povod za izru-givanje sveta.

Važnost probuđenja

Probuđenje je jedini način da se među članovima (udovima) Hristove Crkve ponovo uspostavi ljubav. Ono će doprineti porastu poverenja, kada se verni vrata pravom standardu Božje svetosti. Ako je duhovni vođa u zajednici vernih izgubio poverenje, tada ga može povratiti jedino na taj način ako preduzme sve mere i sva sredstva, da bi prouzrukovao probuđenje, kako za sebe, tako i za druge. Isto tako ako vođa ili bilo koji drugi član zajednice vernih oseti, da je ljubav braće prema njemu ohladila, tada je jedini spas, da se preda Bogu da ga ponovo oživi, pa da rečima i delom odražava lik Hristov na sebi. Njegov će primer pozitivno delovati na celu zajednicu. Poverenje će se tako ponovo uspostaviti a bratska ljubav će

ponovo da rasplamsa.

Isto tako je potrebno probuđenje, da bi zaštitilo crkvu (zajednicu) od Božjeg suda. Često puta je Bog pustio Jevreje u nevolju, jer se nisu kajali i nisu poslušali Boga preko proroka, nisu hteli da se trgnu iz svoje duhovne pospanosti i tromosti. Kako često su cele zajednice i pokreti (denominacije) doživljavale teške kazne, jer nisu ustajale iz sna i nisu vapile Bogu: „*Zar se nećeš povratiti i oživetiti nas, da se narod tvoj raduje u tebi?*“

Samo je probuđenje u stanju da zajednicu ili verski pokret spasi od propasti. Ako ne dođe do probuđenja u jednoj će godini više članova zajednice duhovno umreti, nego što će ih novih doći. Tada zajednica postaje mrtva. Samo probuđenje može sprečiti, to da nevernici i pored obilja Božje milosti ne propadnu. Ako probuđenjem ne budu istrgnuti iz svoje

besvesti, tada će kod slušanja propovedane Reči Božje ravnodušno ulaziti u još veće prokletstvo, nego kao da nikada nisu čuli evanđelje. Gde Reč Božja nije miris za život, tamo postaje zadah za smrt. Probuđenje je jedini način kojim hrišćani mogu da rastu u milosti i posvećenju.

Znaci probuđenja

Probuđenje zasigurno možemo očekivati ako uočavamo neke znakove. Ovi znaci su obično veoma jasni, tj. jasno pokazuju volju Božju. Sve okolnosti su usmerene u pravcu probuđenja. Odnosno da se za njega stvore uslovi. Okolnosti izgledaju kao stvorene da ga potpomognu. Događa se, da Bog dopušta i bolne događaje, ili da kojim drugim čudnovatim načinom stvori sebi put ka probuđenju, ili pak daje naročiti blagoslov radu svojim slugama ili tome slično.

Probuđenje se može očekivati, ako pakost bezbožnih ljudi izaziva bol kod dece Božje. Problem je u tome što su vrlo često prema toj pakosti ravnodušni. Govore o njoj na hladan i bezosećajan način, bez nade da bi se stvar ikada mogla poboljšati. Umesto da osećaju samilosnu ljubav Hristovu prema grešnicima, oni su u svakoj prilici spremni da ih samo osude. Ako to ponašanje bezbožnika nagoni decu Božju na kolena, tada ih ona ispunjava dubokim sažaljenjem i nagoni ih da se za njih zauzmu kod Boga, tada dolazi vreme milosti. Istovremeno bezbožnici pružaju još tvrdi otpor.

Ukoliko to hrišćane nagoni na molitvu i ako u toj molitvi ustraju, tada će doći do probuđenja. Ako nam se i čini da su pušteni svi đavoli, ni to neće sprečiti dolazak probuđenja, samo ako to nagoni decu Božju na molitvu. Doživljavao sam slučajeve, da je probuđenje izbilo baš u Bogu neprijatelj-

skim redovima i da su baš kolovođe bile te koje su prve zavapile Bogu.

Probuđenje se može očekivati ako vernici osećaju potrebu da se za isto mole i to sa svom ozbiljnošću. Takav molitveni duh je stalna razboritost i neprekidna borba za duhovno spasenje neobraćenih. Iz takvog dubokog iziskivanja, da se neobraćeni spasu, može proizaći probuđenje. Uopšteno je malo dece Božje, koja iz iskustva znaju ovu pobedonosnu molitvu. Ipak, svako je probuđenje do sada bilo plod tihe, ustrajne molitve jednog takvog vernika.

Probuđenje se može očekivati onda, ako pažnja propovednika usmerava baš na tu temu i kada bi isti u svojim govorima i kroz pokazanu duševnu brigu, usmerio zabrinutost tj. potrebu da se grešnici dovedu ka Hristu. Međutim, mnogo puta ne osećamo, odnosno propovednik ne ostavlja utisak da je usmeren u pravcu da izazove druge da traže

obraćenje grešnika. Tada ne treba da se čudimo ako nema ništa od propovedanog probuđenja.

Probuđenje se može očekivati, ako deca Božja međusobno priznaju svoje grehe. Ako ovakva priznanja dolaze iz slomljenog srca, tada će se nebeske brane otvoriti i blagoslovi će strujati u izobilju.

Probuđenje se može očekivati, ako su hrišćani skloni da zato podnesu i prinesu potrebne žrtve tj. da napuste čak i svoja vlastita mišljenja, ako je to za napredak većine dece Božje.

Propovednici (vođe) moraju biti voljni da ulože sve svoje snage, pa čak i život i zdravlje. Ne smeju da strahuju od otvorenog propovedanja istine. Vrlina je zauzeti se za neku istinitu stvar, pa makar nas to i skupo stajalo. Sluga Božji mora biti spreman i da se povuče sa pozicije (zvanja) ako je to za njega volja Božja. Mora odlučno koračati napred ne gledajući niti levo niti desno, a sve ostalo prepustiti Bogu. Članovi zajednice vernih, probuđenje moraju podupirati i molitvom, kao i svojim potpunim predanjem tom cilju.

Probuđenje možemo očekivati, ako su propovednici i članovi

zajednice sa tom idejom jedinstveni, odnosno treba da im bude jasno da Bog za potpomaganje ili započinjanje probuđenja upotrebljava izabrana oruđa (ljude) po svojoj volji - izboru.

Mnogi propovednici i crkvene vođe žele probuđenje samo onda ako oni mogu da zadrže vodeću ulogu u tome i dobiju glavni deo zasluga za to delo. Oni prisvajaju pravo da sugerišu (naređuju, savetuju) Bogu šta i kako On treba da radi, koga da blagoslovi i koga da postavi za vođu.

Oni u stvari ne žele nikakvu obnovu ili promenu. Ne trpe nove (drugačije) metode propovedanja evanđelja, zavideći im na prilivu novih duša i uspehu. Možda još tome dodaju, da je Bog suveren i da može raditi kako On to želi, a istovremeno bi hteli da se Bog prilagodi njihovom mišljenju, ne misleći na to da bi način razmišljanja trebalo da promene oni.

Takvi ljudi neće nikada u svojim zajednicama videti probuđenje, sve dotle dok ne prestanu da sa Bogom postupaju prema sopstvenim proračunima i uslovima pogodnim za probuđenje.

Charles G. Finney

MOJ POKLON TEBI

Jedan stariji tesar se spremao za penziju. Reкао je svom poslodavcu kako uskoro planira da prestane sa radom i krene u miran porodični život, da provodi vreme u igri sa unucima i pecanju. Naravno, nedostajaće mu plata koju je zarađivao, ali umor je sustigao njegovo telo. Osim toga, sa godinama su se smanjile i njegove potrebe, pa će za skroman život biti dovoljna i penzija. Poslodavcu je bilo žao što gubi dobrog radnika i upitao ga da li bi bio voljan, njemu za ljubav, da izgradi još samo jednu kuću.

Tesar je rekao: „U redu”, ali dok je gradio bilo je očigledno da je nekako odsutan. Odabrao je jeftin materijal, polutrule grede i zarđale eksere, a u samu gradnju nije ulagao svoju spretnost i umešnost. Bio je to neslavan završetak jedne karijere.

Kada je tesar konačno završio svoj posao i pozvao komisiju za tehnički prijem objekta, došao je i njegov poslodavac. Investitor, tesarev poslodavac je izvuкао ključeve od ulaznih vrata iz svog džepa i pružio ih graditelju govoreći: „Ovo je tvoja kuća! To je moj poklon tebi!”

Kakav šok. Kakva sramota. Eh, da je samo znao da gradi svoju sopstvenu kuću. Koliko bi samo drugačije radio. Ugradio bi prvoklasan materijal i ne bi žalio truda dok radi. A sada, eto, morao je da živi u kući koju je gradio kao od bede.

Ova priča je i priča o nama – o svakom čoveku. Poneki svoje živote grade na pogrešan način. Uglavnom reagujemo, umesto da delujemo; a to za posledicu ima da ne dajemo svoje najbolje. Upravo u važnom trenutku ne ulažemo neophodan napor, a

potom u šoku gledamo problem koji smo sami stvorili i otkrivamo kako ćemo morati život da provedemo u „kući koju smo izgradili“.

„Oh, da mi je onda bila ova pamet“, česta je uzrečica ljudi kada shvate da je trebalo graditi drugačije; da su mogli sagraditi palatu, a ne vilu drhtavicu.

Zamislite sebe na mestu onog tesara. Pomislite na svoju duhovnu kuću. Svaki put kad zakucavate ekser, zidate zid ili postavljate izolaciju, radite to mudro. Imate samo jedan život koji gradite. Pa čak i ako vam je

preostao samo još jedan dan života, i taj dan zaslužuje da ga živite dostojanstveno i blagonaklono.

Jedan od najboljih odgovora na pitanje - šta je to život? - glasi ovako: „Život, to je kada sam gradiš po svom sopstvenom nacrtu, svojim sopstvenim rukama, sam odabirući materijal za gradnju.“ Konačno, nije li vaš život danas rezultat vaših stavova i odluka u prošlost? Na isti način će vaš sutrašnji, budući život, zavisiti od stavova i odluka koje danas napravite.

MUDROŠĆU SE PODIŽE KUĆA,
A RAZBORITOŠĆU JE OSNOVANA.

PRISLOVJE SOLOMONOVE 24:3

AGAPE

ŠIRIMO RADOSNU VEST

Bog ne želi da samo mi pijemo iz čaše blagoslova, On želi da svi ljudi piju iz te čaše. Isus je nudi svima: „Pijte iz nje svi.” (Matej 26:27) Zato smo dobili mandat da širimo Radosnu vest.

Istinu o Božijem bogatom i slavnom nasledstvu treba da posvedočimo svima.

„Idite po celom svetu i propovedajte Evanđelje svakom stvaranju.” (Marko 16:15)

Dobili smo odgovornost da dosegemo one u našem svetu i u dalekim zemljama sa porukom večnog života.

„Primićete silu kada siđe Sveti Duh na vas i bićete moji svedoci, u Jerusalimu, u celoj Judeji i Samariji, i sve do kraja sveta.” (Dela apostolska 1:8)

Svedočimo za Hrista i objavljujemo Radosnu vest, u sili Svetoga Duha. Vatreno, neustrašivo i radosno. Od svog mesta pa sve do kraja sveta.

„Ceo svet je moja parohija”, rekao je jedan mudri duhovnik.

Evanđelje je Radosna vest o spasenju kroz Hrista. U Evanđelju je naše nasledstvo u Gospodu.

„Ne stidim se Evanđelja, jer je ono Božija sila za spasenje svakome ko veruje.” (Rimljanima 1:16)

Nikad ne treba da se stidimo Evanđelja, ni toga ko smo. Kroz Evanđelje i veru oslobađa se Božija sila koja donosi spasenje.

Bog će nas opremiti i osposobiti da plodonosno svedočimo Božiju Reč.

„Ne da smo mi sami od sebe sposobni, nego je naša sposobnost (snaga i stručnost) od Boga. On nas je učinio sposobnim da budemo službenici Novog saveza.” (2. Korinćanima 3:6)

On nam je već dao sve što nam je potrebno za uspešan život i službu. (2. Petrova 1:3)

„Mi smo Hristovi poslanici na taj način što Bog opominje preko nas. U Hristovo ime vas molimo: pomirite se sa Bogom.” (2. Korinćanima 5:20)

Pozivamo ljude da se vrate Bogu i postanu Božija deca, jer kod Boga je sve ono za čim naša duša čezne.

„Šaljem te da im otvoriš oči, da se od tame okrenu svetlosti, i od Satanine vlasti Bogu, i da verujući u mene (Isusa) prime oproštenje od greha i nasledstvo među svetima.” (Dela apostolska 26:18)

Propovedati Evanđelje po celom svetu je poziv upućen svima koji su u Hristu, i to treba da činimo sa ubeđenjem, verom i hrabrošću. Evanđelje Isusa Hrista je jedina poruka koja u trenutku može grešnika da transformiše i preobrazi u dete Božije.

Svetlost Evanđelja razbija tamu u ljudskim srcima i slama sveze i lance greha, prokletstva, zavisnosti, bolesti, siromaštva, depresije... Što je mrak tamniji, svetlost Evanđelja jače svetli.

Posvetimo svoj život tome da dosegnemo što više ljudi sa tom svetlošću. Utičimo pozitivno na svet oko nas silom Božijom koja je u nama.

Mi svedočimo, a Bog svoju Reč potvrđuje.

„Učenici odoše da svuda propovedaju, a Gospod im je pomagao i potvrđivao Reč znacima koji su je pratili.” (Marko 16:20)

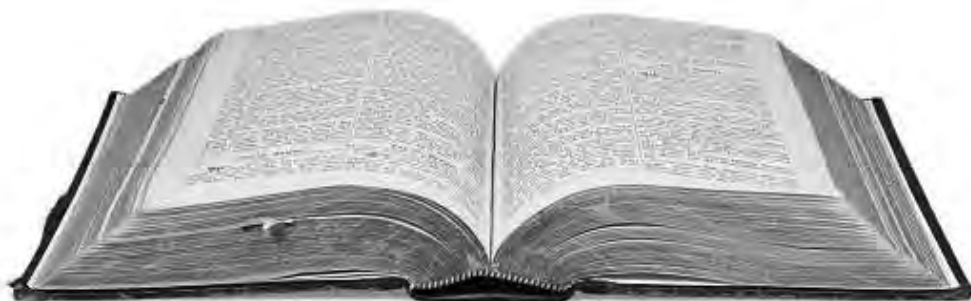
Sve što jesmo i što imamo službi da širimo Carstvo Božije i njegovu pravednost.

Apostol Pavle kaže: „Ne marim ni za šta drugo, samo da završim svoju trku sa radošću, i službu koju sam primio od Gospoda Isusa – da svedočim Evanđelje o Božijoj blagodati.” (Dela apostolska 20:24)

„Hvala Bogu, koji nas uvek čini pobednicima u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi.” (2. Korinćanima 2:14)

Aleksandar Vitakić, Kraljevo

MUDRE MISLI

Ne dozvolite da vas brige nadvladaju, jer sjetite se da je Mojsije počeo tako što je bio stavljen u korpu u rijeku.

Mnogi ljudi žele da služe Bogu, ali samo kao savetnici.

Lakše je održati deset propovedi nego jednu proživeti.

Kada dođete do kraja svoje pameti, videćete da Bog tamo živi.

Ljudi su smešni, žele u prednji deo autobusa, sredinu puta i zadnji deo u crkvi.

Prilika može jednom pokucati, ali iskušenje se oslanja na zvono.

Prestanite da brinete o svojoj crkvi; da je savršena, ne biste joj mogli pripadati.

Ako crkva želi boljeg pastira, treba samo da se moli za onoga koga ima.

Sam Bog ne želi da sudi čoveku dok on ne umre. Pa zašto bismo mi to radili?

Da skratimo priču, nemojte je pričati.

Neki umovi su kao beton, temeljno pomešani i trajno postavljeni.

Mir počinje osmehom.

Ne znam zašto neki ljudi menjaju crkve; kakve veze ima ako na kraju opet ne idu u njih?

Pozvani smo da budemo svjedoci, a ne advokati ili sudije.

Budite ribari ljudi. Vi ih ulovite, a On će ih očistiti.

Slučajnost je ono kada Bog odluči da ostane anonimnan.

Ne stavljajte znak pitanja tamo gde je Bog stavio tačku.

Ne čekajte da vas šestorica snažnih ljudi odnesu u crkvu.

Bog ne poziva kvalifikovane, On kvalifikuje pozvane.

Bog ocenjuje na raskrsnici, a ne na krivini.

Bog obećava sigurno sletanje, a ne miran let.

Ko te ljuti, taj te i kontroliše!

Ako je Bog vaš kopilot - zamenite mesta!

U molitvi nemojte davati Bogu uputstva - samo se javite na dužnost!

Zadatak koji je pred nama nikada nije tako veliki kao Onaj koji je iza nas.

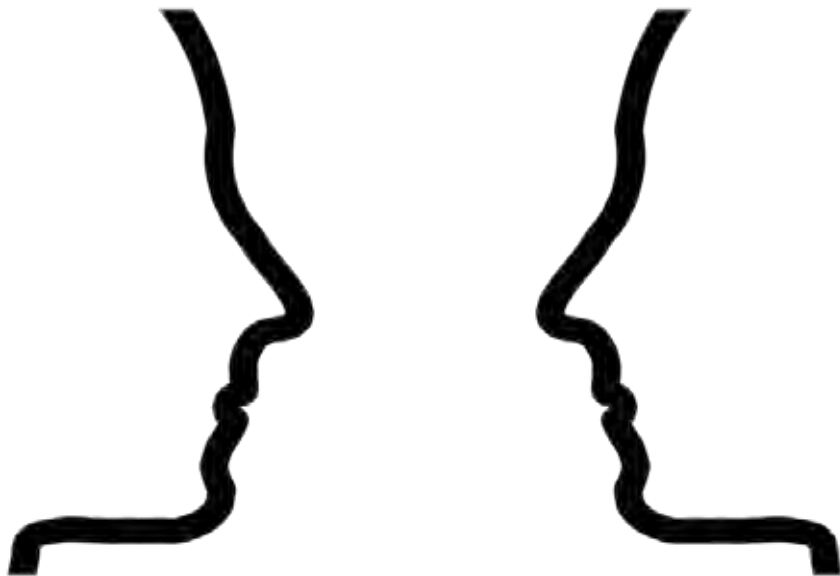
Volja Božija vas nikada neće odvesti tamo gde vas milost Božija neće zaštititi.

Mi ne menjamo poruku, poruka menja nas.

Koliko je osoba velika, možete reći po tome šta je potrebno da se obeshrabri.

SUOČIMO SE SA ZLOM

Poznajete li ljude koji su ne samo predani zlu, već kao da svaki damar njihovog bića jeste zao? Čak i da đavola nema, da ne postoji, morali bismo da izmislimo jednog istog takvog da bismo mogli da objasnimo sve ovo oko sebe - ratna klanja, genocid i holokaust, i sve s čim se naš svet suočava.

Dostojevski u svom delu „Zapisi iz mrtvog doma“ pokušava da objasni šta se to dešava u tiranima formata jednog Lenjina, Staljina, Hitlera, Sadama Huseina i cara Iroda:

„Ko god da je koristio silu, neograničeno pravo da ponižava

drugo ljudsko biće... odmah je izgubio vlast nad svojim osećanjima. Tiranija je navika, način življenja koji se na kraju izopačuje u zaraznu bolest. To zlo ubija, ogrubljuje ono najbolje u čoveku i svodi ga na nivo zveri. Krv i moć su otrovi. Ljudi i gradovi nestaju zauvek zajedno sa tiranima. Skoro da je nemoguće povratiti, obnoviti ljudsko dostojanstvo i pokajati se.“

U Matejevoj priči o rođenju, car Irod čini neshvatljivo zlo. Njegovi zli putevi su teški kontrast putevima mudraca. Naime, mudraci traže, nalaze i slave; Irod traži, ne nalazi i ubija.

Kod njega je pravilo „traži da bi našao“ izopačeno i glasi „traži da bi ubio“. Mudraci su ushićeni i raduju se; Irod je preplašen, izbezumljen od besa. Bebu Isusa prvi obožavaju, a drugi mrze. Isti Isus - različiti pristupi.

Isus Hristos već tada počinje da deli ljude. Ova istina nije plod samo našeg vremena. Ona je na snazi od Isusovog prvog plača. Obožavanje ili mržnja?

Ako poput Iroda odbacimo Isusa Hrista, sami sebe odbacujemo od Boga, a potencijalno i od svega dobrog što bogoliki čovek može i treba da bude. Možda nam se ovo mišljenje ne sviđa, ali pogledajmo Iroda u Božićnoj priči. Ako zanemarimo njegovu ulogu, onda od Božića pravimo uproštenu, sentimentalnu pričicu koja nimalo ne liči na izazovno Evanđelje.

Zlo i greh su stvarnost. Bespomoćni ljudi stradaju i pate. Naš svet uvek ima nekog novog Iroda. Svet, naš svet u koji je Isus ušao, sve je samo ne idiličan, siguran i fer.

Hrišćanska vera nije naivna i površna. Bog je na nebu, a ovde dole ništa nije u dobrim odnosima sa njim. Zato je Isus došao. Bog je u njemu objavio rat zlu i

na nama je da odlučimo na koju ćemo stranu. Svrha objave ove istine u Svetom pismu nije da nas oneraspoloži, već da nas izazove na veru, na delo, baš u ovom i ovako ogrehovljenom svetu.

Evo kako nam evanđelist opisuje Vitlejemski holokaust: „Kad je Irod video da su ga mudraci nadmudrili, žestoko se razbesneo i naredio da se u Vitlejemu i okolini pobiju sva deca od dve godine i niže“ (st. 16-18). Prema procenama, Irod je direktno odgovoran za pokolj dvadeset do dvadeset i pet beba.

Bog je delovao u ovako zlom svetu u kome živimo. Isus - pobednik nad zlom, grehom i smrću - nadživeo je zlotvora Iroda. Irod je umro, a Isus živi. Božije ciljeve niko ne može da osujeti. Greh i zlo nemaju poslednju reč. Na kraju će Gospod besmislenim da učini sve zle događaje, čak i najiracionalnije zlo doći će svom kraju.

Hrišćansko evanđelje je svepomoćni izvor pobede. Ono nam pred očima celog sveta daje snagu, nadu i hrabrost uprkos svog divljaštva i brutalnosti zla.

Phil Thrailkil

IZA ZAVJESE

Iza zavjese, u Starom zavjetu, nalazila se Svetinja nad svetinjama. To se smatralo najsvetijim mjestom i gdje je bila Božija prisutnost. Bio je to zatvoreni prostor koji je bio odvojen teškom zavjesom od ostatka Šatora od sastanka. Prostor je bio prazan, osim što se u njemu nalazio Kovčeg saveza koji je sadržavao deset Božjih zapovijesti koje je Mojsije primio na Sinaju.

Svetinja nad svetinjama se smatrala mjestom obožavanja i straha pred moćnim Bogom. Samo je Veliki sveštenik jednom godišnje imao dozvolu da uđe u Svetinju nad svetinjama, i

to samo uz određene pripreme i žrtve. Ulazak u ovaj prostor bio je simboličan čin približavanja Bogu i izraz poniznosti Velikog sveštenika pred Božjim prisustvom.

Iako se službeni sveštenečki poziv danas potpuno razlikuje, ostaje poruka koja vrijedi za nas: to je sveto mjesto Božje prisutnosti. Bog je svet i želi da i mi jednako tako budemo sveti. To je dvojako:

1. *Sveti smo jer više nismo od ovog svijeta, već smo dio Njegovog Kraljevstva.*

2. *Proces posvećenja znači postupno približavanje Isusovom karakteru.*

Mi prolazimo kroz teško razdoblje razočaranja da iza te zavjese u Svetinji nad svetinjama postoji nešto što nismo očekivali. Bog se nije promijenio, on je ostao isti, i dalje nas ljubi, i dalje je pravedan, ali stvarnost crkve izlazi na vidjelo.

Mladi hrišćani počinju dublje kopati u svojoj vjeri i ozbiljno se pitaju o svojoj svetoj vjeri i otkrivaju da mnogo toga nije u redu. Neki se ljudi ne osjećaju bliskima sa Bogom.

Jedna veoma poznata Barnina studija je sprovedena 2000. godine u Sjedinjenim Američkim Državama. Nažalost, ona pokazuje da gotovo šest od deset djece i mladih koji su odrasli u hrišćanskom okruženju napuštaju crkvu ili svoju vjeru. Oni ne napuštaju crkvu samo zato jer nisu bili iskreno predani. Pokušali su, i to veoma ozbiljno, ali nešto ih je odbilo. Moramo biti dovoljno samokritični kao vođe i odrasli u vjeri da priznamo svoj udio u tome.

Zašto Bog nije iza te zavjese?

Ne možemo uvijek nastaviti ovako, na isti način, i misliti da smo u pravu. Da li odlazak mladih ljudi ima neke veze sa oslabljenim duhovnim stanjem

zajednice? Ja mislim da ima.

Postoje neke stvari koje posebno otežavaju mladim hrišćanima:

- *nedostatak unutrašnje snage, što otvara vrata raznim ovisnostima i uzrok je nedostatka samodiscipline;*

- *nedostatak pomoći izvana, što stvara osjećaj da ih niko ne sluša;*

- *nedostatak jedinstva u Hrištovom tijelu koje vodi do svađa i podjela.*

Ako mladi ljudi doživljavaju crkvu na takav način, tada se čini logičnim zaključiti da Bog nije prisutan.

Propovijedamo da je Isus Spasitelj koji nas je spasio na krstu Golgote i platio cijenu našeg grijeha, i na kraju će nas povesti u Njegovo vječno kraljevstvo. Međutim, hrišćani se pitaju, šta je s ovim trenutkom, gdje je snaga Njegove oslobađajuće prisutnosti kada se u tajnosti konzumiraju pornografija, čini preljuba, puši ili čak koriste droge, širi se ovisnost o internetu, ili kada je očigledno da se neko prejeda, a ipak se to ignoriše. Zar se tada ne bi moglo dovesti u pitanje i zaključiti da

Spasitelj zapravo ne spašava? Barem ne mene. Nije iza zavjese.

Govorimo djeci i mladima o Ocu nebeskom koji nas ljubi. Onda molimo da se Božja volja dogodi na nebu i na zemlji. Međutim, koliko djece i mladih ne upoznaju svoje očeve. Ne samo tjelesne očeve, već i duhovne očeve u crkvi. Takva djeca i mladi u nedostatku očinske figure i nemajući iskustvo sa očevima, okreću se od crkve.

Želimo lijepu crkvu, odnosno zgradu i redovan sjajan program, po mogućnosti da se propovijedi prenose preko interneta na livestreamu, a kao vođe smo aktivni prema mladima kada se naprave neki veći grijesi. Pri tome im ne pružamo da redovno doživljavaju prisutnost duhovnih očeva. Gdje su nestali duhovni očevi i majke, ili ih danas ne stvaramo više?

Na Pedeseticu razgovaramo govorimo o izlivanju Svetog Duha i spominjemo kako je time ukinuta podjela između Jevreja i ne-Jevreja. Takve priče slušamo sa oduševljenjem. Šteta što je naša duhovna stvarnost u ovom vremenu takva da

se samo u vrlo rijetkim slučajevima javlja da se crkve ili službe ujedine. Češća su naša iskustva razdvajanja, uglavnom zbog vrlo sitnih razlika u našem teološkom razumijevanju. Ne vidim problem u mnogim različitim zajednicama, nego u međusobnom odnosu i unutarnjoj razgraničenosti. Mladi ljudi se najčešće manje zanimaju za denominacije, a više za zajedničke akcije. Za njih je naše ponašanje posebno bolno, jer ih boli kada su njihovi roditelji zavađeni.

Ako već neće naći Boga iza zavjese zajednice, hoće li ga onda naći iza same Riječi Božje? I tu također mislim da nam treba obnovljeno razmišljanje. Do sada se mnogo toga propovijedalo i ostalo u dogmama. Istovremeno u našim hrišćanskim zajednicama govorimo da ne idemo za zakonima, nego za ličnim odnosom sa živim Bogom. Takav odnos mora biti razvijen i življen. Mi i tu imamo očigledne nedostatke, jer ne proizvodimo mnogo učenika koji se osjećaju kod kuće u Riječi Božjoj, koji je svakodnevno čitaju i primjenjuju ono što su shvatili. Trebamo nove učitelje i pastire koji su u Riječi Božjoj kao kod kuće.

Potrebna nam je nova intimnost s Bogom, koja nas oslobađa od grijeha, daje nam snagu i disciplinu da živimo život ugodan Bogu i postanemo privlačni ljudima koji žude za promijenjenim životom. Početak svega toga je u strahu od Gospoda.

Strah od Gospoda znači mrziti zlo, oholo pomisli, uzvisivanje i loš govor.

Izreke 8:13

Strah je Gospodnji mržnja na zlo; ja mrzim na ponositost i na oholost i na zli put i na usta opaka.

Izreke 1:7

Početak je mudrosti strah Gospodnji; ljudi preziru mudrost i nastavu.

Izreke 9:10

Početak je mudrosti strah Gospodnji, i znanje je svetih stvari razum.

Dela apostolska 9:31

A crkve po svoj Judeji i Galileji i Samariji bijahu u miru, i napredovahu, i hođahu u strahu Gospodnjem, i umnožavahu se utjehom Svetoga Duha.

Reinhold Harms, Sarajevo

JAVNI UKOR JE BOLJI OD TAJNE LJUBAVI.

PRICE SOLOMONOVE 27:5

AGAPE

POŠTOVANJE JEVREJSKOG NASLEĐA

Živimo u zapadnom svetu u vreme dehrišćanizacije. Već sada manje od polovine stanovništva u Nemačkoj pripada jednoj od dve velike hrišćanske crkve. U tom kontekstu, sve više se čuju glasovi koji dovode u pitanje postojanje crkava u njihovom sadašnjem obliku.

Prema najnovijim procenama, 2022. godine ukupno je preko 900.000 ljudi napustilo Evangelističku i Katoličku crkvu u Nemačkoj. U mnogim gradovima crkve su prazne i prodaju se, nedostaje sveštenički kadar.

Statistike pokazuju da većina ljudi koji su napustili crkvu ne veruje u Boga manje nego pre. Glavni razlozi, prema studijama, su kritike institucije crkve i crkvenog poreza. Jasno je da su, između ostalog, skandali zlostavljanja i ispražnjeno Evanđelje doveli do ovog masovnog izlaska iz crkve. Ali šta se dešava sa milionima koji su napustili crkve iz razočaranja ili neispunjenih očekivanja? Oni su kao „ovce bez pastira“, koji se usred svojih životnih kriza osećaju ostavljeni sa svojim problemima. Očigledno je da će

crkveni pejzaž u narednim godinama biti značajno prome-njen. Krize uvek otvaraju mo-gućnosti za obnovu i reformu.

Crkva budućnosti u Jerusalimu

Pitanje kako crkva može izgle-dati u budućnosti, usmerava naš pogled na život rane zajed-nice u Delima apostolskim. I-mala je autoritet kojem svet sinkretističkog doba nije mogao da odoli. Osamdeset godina na-kon Pentekosta, crkveni histori-čar Plinije je u pismu caru Tra-janu napisao da se „zaraza suje-verja širila ne samo u gradovi-ma, već i u selima i na ravnica-ma“! Zašto je prva crkva imala takav autoritet, da je mogla ta-ko rasti i prevazići sve otpore? U svojoj suštini, bila je to jevrej-ska zajednica, koju bih opisao kao zajednicu „duhovnih sinova Siona“.

Povećava se broj glasova no-vozetnih teologa koji ističu da je crkva duboko povezana sa Izraelom od samih korena. I-pak, ova evolucija je do sada veoma sporo prodrila do lokal-nih crkava i slobodnih crkava.

Nikejska tragedija

Hrišćanstvo je započelo u Jeru-salimu kao jevrejska crkva. Na-kon otprilike jednog veka, slika

se promenila i helenistički hri-šćani postali su većina. Kon-stantinov preokret 313. godine, proglasio je više od 200 godina progonjenu crkvu za državnu religiju i učinio je privilegova-nom institucijom u Rimskom carstvu. Na Nikejskom saboru 325. godine, Konstantin je ko-načno odvojio crkvu od njenog jevrejskog nasleđa. Dvjesto u-čestvujućih biskupa donelo je stroge propise koji su zabranili kontakt s Jevrejima i stavili ga pod kaznu. Crkva je tako lišila sebe jednog od svojih najvećih izvora blagoslova. Tragedija u Nikeji nije samo stvorila razdor između crkve i Jevreja, već je postavila temelje za 2000 godi-na trajuću crkveni antisemiti-zam, za progone i ubistva Jevre-ja, što je na kraju otvorilo put Holokaustu.

„Sionska eklesiologija“

Uveren sam da možemo preva-zići crkvenu podelu samo pu-tem „Sionske eklesiologije“. „Sion“ je naziv brda u Jerusali-mu na kojem se nalazio hram Gospodnji. Međutim, takođe se koristi za Jerusalim i Izrael. „Sionska teologija“ obuhvata teološki koncept koji proističe iz univerzalnog eshatološkog značaja Jerusalima.

„Eklesiologija“, s druge strane, jeste „nauka o crkvi“. Reč „Sionska eklesiologija“ znači da se, uprkos raznolikosti učenja o crkvi, priznaje centralni značaj spasenja Izraela i stavlja ga u fokus teološkog razmišljanja.

Istorijski preokret

Stojimo na pragu jednog od najvažnijih preokreta u crkvenoj istoriji. Od Konstantinovog preokreta, crkva je bila državna institucija u kojoj je pripadnost religiji bila „de jure“ određena. Danas, crkva u zapadnom svetu prolazi kroz istorijski preokret od državne crkve ka dobrovoljnoj crkvi. Postmoderna je od vernih posetilaca crkava stvorila individualce koji odlučuju svojim stopalima da li im se njihova zajednica sviđa ili ne.

Ovakav razvoj situacije stavlja velike crkve pred ogroman i neobičan izazov. Odjednom mogu preživeti samo ako postanu toliko privlačne da ljudi rado i dobrovoljno dolaze! I tako, crkva ide putem ponovnog postajanja onoga što je prvobitno bila: dobrovoljna crkva od odlučnih sledbenika Isusa, koji ponovo otkrivaju osnovne karakteristike crkve iz Dela apostolskih 2,42 u prvobitnoj zajednici u Jerusalimu.

Čak i različite slobodne crkve, uključujući i harizmatске slobodne crkve, uglavnom nose otrov zamenske teologije u sebi. Pošto su do sada retko razvijale sopstvenu eklesiologiju, žive u kontinuitetu tradicionalne eklesiologije zavisno od porekla svojih osnivača. Obično im je važan i poznat model prve zajednice iz Dela apostolskih 2,42-46. Međutim, izvori blagoslova koji leže u jevrejskom nasleđu često su im strani i čine ih čudno nezainteresovanim.

Crkva sposobna za budućnost

Uveren sam da idemo ka vremenu u kojem će se crkve i zajednice pronaći i povezati sa obnovljenom „Sionskom eklesiologijom“.

Sve one poštuju izbor jevrejskog naroda i Izraela, i žele to vidljivo živeti. Priznali su jevrejski identitet Isusa i apostola. Nisu stručnjaci u proslavljanju jevrejskih praznika, ali ih rado i sa ljubavlju slave, i u njima vide dubinu proročkog otkrovenja Boga. Ne žive po jevrejskom zakonu o moralu, ali poštuju Toru, jer je Božja ljubav njene suštinske principe stavila u njihovo srce. Poštuju način ishrane njihovih jevrejskih prijatelja, ali smatraju svaku hranu

čistom (Mk 17,19). Otkrivaju blagoslov subote, ali s radošću slave bogoslužje nedeljom. Više neće ćutati zbog Siona i zato podižu svoj glas protiv svakog oblika antisemitizma i mržnje prema Jevrejima. Kako bi bilo ako bi se pod ovim znamenjem pronašli i povezali posvećeni hrišćani, ali i crkve, zajednice i organizacije?

Nevesta koja se uzdiže iz pejzaža ruševina

Možda živimo u vremenu dehrišćanizacije kada se odvija stvaranje hrišćanske „eklesije“ koja s radošću otkriva jevrejske korene blagoslova svoje vere i kao zajednica vernika ponovo živi osnovne karakteristike prvobitne zajednice u Jerusaliimu (Dela apostolska 2,42)? Ona je dala centralno mesto Božjem planu spasenja koji je povezan sa izraelskom zajednicom, noseći eshatološke karakteristike obnovljene neveste koja se sa novom snagom uzdiže iz duhovnog pejzaža ruševina nekadašnjeg hrišćanskog Zapada (Otkrivenje 22,16.17).

Crkva budućnosti sutra će ponovo usmeriti svoje učenje i bogoslužje prema Reči Božijoj i sa novom snagom propovedati

Evandjelje. Biće relevantna za hitna pitanja današnjice i postać jevrejskija. Da li smo spremni za to?

Jobst Bittner

Priložio Reinhold Harms, Sarajevo

Autor Jobst Bittner zajedno sa svojom suprugom Charlotte je osnovao TOS službu u Tübingenu, koja se danas angažuje u 12 zemalja u izgradnji zajednica, socijalnim službama i molitvenim službama. Takođe je osnivač svetskog pokreta Marsch des Lebens. Jobst Bittner je teolog i autor knjige „Cover of Silence“, koja je do sada prevedena na 12 jezika. Više informacija: jobstbittner.com

Koristim termin 'crkva' u opštem grčkom značenju reči Ekkλnoía kao skupština i zajednica vernika.

Spajanje verskih ideja, filozofija ili kulturnih oblika u nove forme ili sisteme.

Plinije, Pisma 10, 96 i druge; u: Adolf Martin Ritter, Stara Crkva. Istorija crkve i teologije kroz izvore. Neukirchen-Vluyn, 9. izdanje, 2007.

Thomas Söding, Crkva za sve; Ekleziologija Novog zaveta. Skripta predavanja u letnjem semestru 2010. godine na Univerzitetu Ruhr u Bohumu, str. 27.

Eusebijus, Život Konstantina, Knjiga III 18-20.

Simone Paganini & Annett Giercke-Ungermann; Članak: Sion/Sionska teologija, WiBiLex 2023.

Uporedi sa Markus Till, Živa crkvena istorija - tako uzbuđljiva kao nikad do sada. Snimanja u Božijem prisustvu. Blog od 19.08.2018.

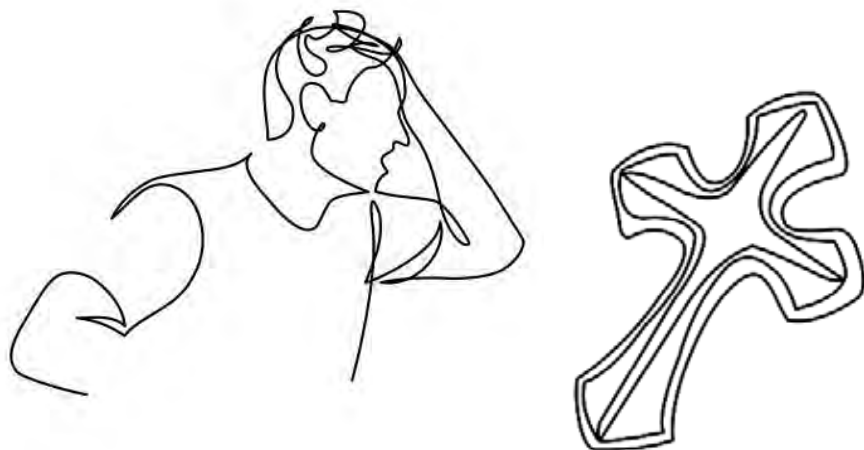
Osnovne notae ecclesiae iz Dela apostolskih 2,42: Nauka apostola - Zajedništvo - Lomljenje hleba - Molitva.

Peter Zimmerling, Karizmatiski pokreti. Teologija - Duhovnost - Sugestije za razgovor. Getingen 2002, 2. izdanje; str. 391.

Ako neko želi da sazna više o ACTS 242 zajednici i da se poveže, srdačno ga pozivamo da to uradi: <https://acts242.community/>

VERSKA ZATUCANOST

Bez obzira u koje vreme da živimo, neke stvari su uvek iste. Recimo, vlast je uvek na vlasti. Čak i kada su nas učili da je vlast narodna, vlast je vladala a narod je narodovao; svakom svoje. Valjda je to tako normalno.

Na primer, učitelji: oni su oduvek poučavali decu i mlade, i nadam se da će tako ostati i dalje. Drugi primer, mladi su obično jogunasti, a kako vreme u životu odmiče, sve se više smirujemo, sređujemo, utišavamo, dok na kraju ne prestanemo da postojimo na ovom svetu.

Uzmimo na primer versku zatucanost. Oduvek je postojala među ljudima. Znamo za događaj kada su Judeji ostali jedva mesec dana sami, jer je Mojsije bio na planini, odmah odlučili da sebi načine zlatno tele, kako bi imali neki lik kome bi se klanjali – iako je to bilo u suprotnosti sa Božijim zapovestima.

Takvi smo mi, ljudska bića, bez obzira na narod, vreme i mesto u kojem živimo. Težimo za nečim što nam je lakše da razumemo, lakše da prihvatimo. Čika Jova Zmaj je u svoje doba ovako pisao kritikujući tadašnju versku zatucanost:

*Jest, ko Boga slavit' želi,
ne vređa ga zemskim darom;*

*Čisto srce Bogu godi,
ma ne bilo pred oltarom;*

*Jadni drže, da Bog nema
dosta svega izobilja,*

*Već da od nas iščekuje
komad voska i fitilja.*

*Koji zlato, srebro stvara,
– zar on pazi na naš telej
(vrsta pozlate)*

*Koji ima sunce, zvezdu,
– zar on gleda polijelej!*

*Sirotinja hleba nema,
glad je živu u grob tera,*

*A ti mrtvim kuvaš žita,
praviš krste od šećera.*

*Bog ne ište – da mu klečiš.
Rani, radi, pa da živiš.*

*Nedogledno nebo plavo
– ta izađi da se diviš.*

Divno nam čika Jova Zmaj ovde prikazuje kakve su bile prilike u njegovo doba. Začuđuje samo kako se ova pesma retko gde može pronaći, kao da je negde zagubljena, zaturena, slučajno ili namerno. Znam da sam kao mali mnoge njegove pesme čitao, ali na ovu nisam imao prilike da naiđem sve do pre nekoliko dana.

Imao sam prilike nedavno da proučavam srpsku istoriju ne-

koliko meseci. Kad pogledate, sve tragedija do tragedije, bitka do bitke, rat, izdaja, ropstvo, i sve tako redom.

Kada sam bio mlađi, u školi sam učio kako je Beograd bio spaljivan 40 puta u svojoj istoriji i jedno pet, ili šest puta sravnjivan sa zemljom. Kakva radost za arhitekta, a građevincima posla na pretek. Crkva je, tokom te krvave istorije, imala važnu ulogu očuvanja narodnog identiteta, jezika, pisma, kulture, usmenog predanja, jednom rečju, svesti o narodu. Zla vremena su prošla, ali su ostaci zadržani, tako da srpska crkva danas i dalje teži, na primer, da se bavi politikom.

Šta se, u međuvremenu, dogodilo sa narodom? Ostao je u mraku. Narodu je trebalo pomoći i na drugi način. Da vidimo šta opet Jovan Jovanović Zmaj kaže o tome:

*Prosveta je blagoslovna,
a glupost je anatema.*

Ko sve ima, taj ne prima.

Nema Boga jer ga ne zna,

*Oči su mu jošte slepe,
rastavi ga s mrakom kletim,*

Privedi ga Bogu bliže,

zadahni ga Duhom svetim...

Tako je pisao čika Jova u isto

doba kada su Vuk i Daničić nastojali da objave Sveto pismo na narodnom jeziku. Možda treba da se podsetimo da su bili proganjani zbog toga i proglašavani narodnim i verskim izdajicama. Vreme je pokazalo ko je bio u pravu.

Moderna su doba, i narod i crkva su se promenili. Međutim, mnogo je verske zatucanosti ostalo u narodu. Zadušnice, odnosno daće, na primer nisu hrišćanski običaj. Iako crkva zabranjuje i ne ohrabruje njihovo održavanje, pojedini lokalni sveštenici sa lakoćom prelaze preko ovog jedenja i pijenja za dušu mrtvima. Bog nas uči da se o ljudima brinemo dok su živi, a kada umru treba im pružiti dostojnu sahranu. Ne valja na grobu načiniti pir i pijanku, sa prosipanjem za dušu – to ne pripada hrišćanstvu, već prehrišćanskim paganskim običajima, kojih smo se, navodno, davno odrekli, pre hiljadu godina, ili još ranije – mi, nebeski narod.

I evanđeoski hrišćani su ponekad zatucani. Misle, ako nisu danas njima učinili našao već nekoj drugoj denominaciji, dobro je, prošao je još jedan dan. Čuti, da ne čuje zlo. Ovo su

poslednja vremena... Još nije došlo vreme da se evanđeoski hrišćani u Srbiji ujedine oko bilo čega, a hoće – jer progonstva dolaze ubrzo. Obećana su nam, zar ne?

Verska zatucanost donosi mnogo zla. Usporava razvoj društva i sve koji drugačije misle proglašava za jeretike, neprijatelje, izdajnike, koristeći i ostale sočnije izraze kojih je naš narodni jezik, na žalost, pun. Kada pogledamo na Sveto pismo, učenje je sledeće: Bog nas uči da njemu nisu toliko važne spoljašnje manifestacije, spoljašnji izražaji naše vere. Podigni ruku nad neprijateljem i on će odmah početi da ti ljubi noge i stope kojima hodaš. To ipak nije znak da te zaista ceni i voli, i da je postao vernik-hrišćanin. Učinio je tako iz straha, da sačuva život. Mnogi od nas čine tako isto. Dođu u crkvu, poljube ikonu (kažu očekivanu molitvu), ostave dinar ili dva (tek da zazveči), sve u strahu da ako to ne učine, Bog će ih pokarati za to.

Za ovo nemam dokaz, ali sam sasvim ubeđen, da kada dođemo na nebo, pred Božiji presto, i kada stanemo da mu odgovoramo za ono što smo u životu

činili, on nas neće pitati kojoj smo crkvi na zemlji pripadali, već da li smo „ljubili“ njegovog Sina, i da li smo slušali njegove zapovesti. Lako je biti verski zatucan, pratiti rulju i vikati „Osana“ jedan dan a drugi vikati: „Razapni ga!“ Lako je za sve optuživati druge, koji nisu kao mi, da su oni donosioci svih zala, ili njihovo prisustvo među nama koristiti za sređivanje nerazščišćenih računa.

Jedna je stvar da se pred ljudima pokažemo kako smo revni i verni ljudi, a sasvim druga da nas Bog uračuna u svoj narod, u one koji njemu pripadaju jer imaju Isusa u svojim srcima.

Bog zna šta je u našem srcu. Njemu je važno da vidi da smo se nanovo rodili, kako kaže Svelto pismo, da smo se rodili odozgo, da je u nama Sveti Duh, da smo promenili svoje ponašanje i svoj način razmišljanja. Bog želi da vidi stvarnu promenu. Spoljšnje pokazivanje naše vere nam ništa neće pomoći pred Bogom koji poznaje naše srce, a da ne izrekne ni jednu jedinu reč. Važno je da o tome vodimo računa.

Verska zatucanost nam svima škodi, a najviše nama koji smo zatucani.

Branko Bjelajac

**KADA BES USKIPI,
TO DONOSI SVADJU.**

PRICE SOLOMONOVE 30:33

AGAPE

20 PITANJA ZA RAZMIŠLJANJE

Ko je Isus Hrist u vašem životu?

Da li želite da vaše dete zna istinu o Bogu?

Zašto svako treba da zna poruku Evanđelja?

Zbog čega postoje različito tumačenje Biblije?

O čemu se zapravo radi u hrišćanstvu?

Kako vi razumete značaj Otac, Sin i Sveti Duh?

Da li postoje Božiji anđeli, njihova uloga?

Da li stvarno postoji Sotona, Pakao, zli duhovi?

Koja crkva, sekta, vera ili ideologija spašava?

Da li se može čovek nanovo roditi, kao što to zapoveda Isus Hrist u Bibliji, ili Svetom Pismu?

Zašto i kako se treba krstiti po pravilu Biblije?

Zašto trebamo postiti i moliti Bogu?

Po vama, da li stvarno postoji život posle smrti?

Šta se dešava posle smrti sa dušom i duhom?

Kakvu ulogu ima Bog u vašem braku?

Da li ste srećni u vašem braku, ljubavi ili sličnoj vezi?

Da li je brak kaos u kojem živite, i već ukus pakla?

Da li poznajete nekoga ko želi da se oslobodi: prostitucije, pornografije, nastranog seksa, droge; kao i prekomernog konzumiranja alkohola, nikotina?

Da li poznajete nekoga ko je žrtva zloupotrebe seksa?

Verujete li u Božije čudesno izlečenje, oslobođenje?

JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT

Nedavno mi je jedna draga osoba poslala pjesmu Johna Oxenhama, koja u slobodnom prevodu glasi otprilike ovako: „Svakome je čovjeku otvoren put – putevi i put. Velika duša uspinje se visokim putem, mala duša tapka u mraku po niskom putu. Između ta dva puta, unaokolo, u maglovitim nizinama, luta ostatak prepušten struji. Svakome je čovjeku otvoren visoki put i onaj niski. I svaki čovjek određuje kojim će putem njegova duša poći.”

Pjesma me je potakla na razmišljanje o visokome putu, o uspinjanju prema svjetlim nebeskim vrhuncima u našim svakidašnjim okolnostima. Stoga te želim danas upitati: kojim

putem ide tvoja duša? Jer i pred tobom je otvoren put: onaj visoki, i onaj niski.

Izraelci Mojsijevog vremena izabrali su niski put. U Bibliji, u Starome zavjetu, podugačak je izvještaj o izraelskom putovanju kroz pustinju. Evo samo nekoliko potankosti. Nakon izbavljenja iz ropstva, izraelski je narod pošao pustinjom prema Obećanoj zemlji. Pustinja je bila most između Egipta, zemlje njihova ropstva, i Kanaana, zemlje obećanog im blagostanja. Ona nije bila samo područje koje je trebalo preći na putu prema odredištu. Bila je i mjesto kušnje, postavljeno od Boga, ne bi li Izraelci mogli sami izabrati kojim će putem poći. Izbor

je, na neki način, bio između visokog i niskog puta. Visoki je put vodio pustinjom prema Obećanoj zemlji i prema dubljoj razini zajedništva s Bogom. Niski je put činio pustinju mjestom tjelesne i duhovne smrti. Pratićemo zapis iz starozavjetne knjige Izlaska.

Pod Mojsijevim vodstvom, Izraelci su prešli Crveno more te pustinjom nastavili put prema odredištu. Sušno podneblje te oskudnost biljnog svijeta bila je karakteristika područja kojim su se kretali. Tri je dana prošlo a da nisu naišli na vodu. Zahvatila ih je velika žeđ. K tome se dogodio i strašni peh. Kad su konačno i naišli na vodu, ustanovili su da je ne mogu piti: voda je bila gorka. Teško je tu ostati ravnodušan. Narod je počeo mrmljati na svoga vođu Mojsija. „Šta ćemo piti?” (Izl 15:24), pitali su i prigovarali sve vrijeme. Onda je Mojsije, prema Božjem uputstvu, bacio neko drvo u vodu i ona je postala pitkom. Nedugo nakon toga stigli su u oazu s mnogo palmi i dvanaest izvora vode.

U Knjizi Izlaska, od 16. poglavlja, pratimo dalji tok izraelskog putovanja. Zavladao je glad u pustinji, jer je

ponestalo zaliha. Ropstvo im se u Egiptu činilo prihvatljivijim nego trenutno stanje.

Pretpostavljaš li što je izraelski narod učinio? Stao je mrmljati na svoje vođe, Mojsija i Arona. „*Oh, da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji egipatskoj, kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli hljeba do mile volje!*” (Izl 15:3)

Mojsije i Aron su na to odgovorili: „*Vi ne mrmljate protiv nas, nego protiv Gospoda.*” (Izl 16:8) Htjeli su im otprilike reći: „Okruženje u kojem se nalazite, djelo je Božje providnosti a ne našeg htjenja.”

Bog je ponovo odgovorio natprirodno, tako što im je u tabor poslao prepelice, koje su im poslužile za hranu. Zatim su idućeg jutra na površini pustinje, nakon što se rosa povukla, ugledali hranu, koju su nazvali *manom*. Bilo je to do tada nepoznato im jelo, „*hljeb sa neba*“ koji je bio s okusom medenih kolača. To je bila hrana, kojom se izraelski narod hranio tokom čitavog putovanja. Ipak tu nije bio kraj mrmljanju i jadikovanju. Na jednom od idućih zaustavljanja, narod se ponovno prepirao s Mojsijem oko vode. Zauzeli su

isti neprijateljski stav prema Mojsiju i prilikama u pustinji kao i ranije. Bog je i tada natprirodnom intervencijom providio vodu – i to iz pećine. Narod je nastavio put, ali mi nećemo ići dalje. Mrmljanje je kasnije odvelo u pobunu.

Dragi prijatelju, na čijoj si strani? Nekako mi se čini da suosjećaj sa žednim i gladnim narodom. Tako je u početku bilo i sa mnom. Mislio sam u sebi: „Bože, ni ja ne bih bio bolji. Mrmljao bih jednako kao i oni u onom pustinjском beznađu.”

Vidio sam u mislima napaćeni izraelski narod, slomljena duha, u neprijateljskom okruženju pustinje – i to nakon teških godina ropstva u Egiptu. Činilo mi se sasvim razumljivim da su negodovali zbog gladi i žeđi. „Ja bih bio puno gori od njih“, pomislio sam, ali tada me je

prožeo Božji duh te sam duboko u srcu sagledao njihovo putovanje s jedne više osmatračnice.

Shvatio sam da je bogatstvo Božjeg natprirodnog i spasavajućeg upliva u okolnosti, kako prije tako i tokom izraelskog putovanja pustinjom, daleko nadmašivalo svu oskudicu pustinjskog okruženja. Kroz sagledavanje Božjeg odnosa prema Izraelcima u pustinji, jednom za svagda, primio sam u nutrini bića snažno pouzdanje u Boga: Bog te neće nikada, nikada staviti toliko nisko pod teške životne okolnosti a da ti u isto vrijeme neće pružiti s neba snažnije svjedočanstvo o svojoj ljubavi, moći i brizi.

Zbog toga ti i danas imaš priliku poći visokim putem pouzdanja u njega. Isus Hrist je rekao za sebe da je on put, istina i život (Jovan 14:6)

Pouzdanje u njega, u njegovo vodstvo jeste onaj visoki put, koji vodi iz životne pustinje prema Obećanoj zemlji. Obećano ti je, kako piše u knjizi Otkrivenja, novo nebo i nova zemlja (Otk 21:1). Isus te čeka i u tvojoj nebeskoj domovini. Danas te zove da se prepustiš njegovom vodstvu.

Izraelski se narod u pustinji nije prepustio Bogu. Jevrejska riječ koja je kod nas prevedena kao „mrmljati“, uključuje i ova značenja: biti tvrdoglav, samovoljan, nepopustljiv; tužiti se, jadati se, prigovarati, biti zadržati. Izraelsko jadikovanje i prigovaranje svojim vođama, Mojsiju i Aronu, bilo je zapravo neprihvatanje Božjeg vodstva te izraz nepovjerenja u njegov dobru naum. Zbog toga taj pustinjski naraštaj Izraelaca nije stigao u

Obećanu zemlju, osim nekolicine vjernih.

Nisu se pouzdali u Božju providnost; ili kako je to jedna hrišćanka, Louisa Jacques, divno izrazila u svojim zapisima. Isus kao da kaže čovjekovoj duši: „Za tvoje brige, tvoj nemir, tvoje želje, evo moje Providnosti.“ Bog kao da je sve vrijeme upravo to govorio izraelskom narodu: „Za tvoje izbavljenje iz ropstva, evo pošasti nad egipatskim narodom. Za tvoje izbavljenje od neprijateljske vojske, evo isušenog dna Crvenog mora po kojem možeš proći. Za tvoju žeđ, evo, pripremam te uvesti u oazu s dvanaest izvora i sedamdeset palmi! Na tvoju glad, odgovoriću hranom s neba. Na oskudicu pustinje, odgovoriću natprirodnim zahvatima. Na sadašnje ne-

prijateljsko pustinjско okruženje, odgovoriću budućim blagostanjem u Obećanoj zemlji. Za sve što ti zaista trebaš – evo moje Providnosti!“

Narod je ipak mrmljajući stigao do dvanaest izvora vode, mrmljajući primio nebeski hljeb – manu. Mnogi su pomrli u pustinji. Da su ove blagodati primili s pouzdanjem, svi bi ušli u Obećanu zemlju.

Možda ti se ovaj događaj s Izraelcima iz Mojsijevog doba čini dalek? Ali šta ako su tvoje životne okolnosti preslikane izraelske okolnosti iz pustinje? Ja sam sebe mnogo puta prepoznao u pustinjском iskustvu izraelskoga naroda. Koliko puta se u meni vodila borba, kojim putem poći: onim niskim putem mrmljanja, jadikovanja i prigovarivanja, ili onim visokim putem prema Hristu, putem prihvatanja životnih okolnosti s pouzdanjem.

Nadeš li se i ti ponekad u stanju jadikovanja poput: „Ah, za ovo mi je kriva supruga, za ono su mi krivi Ivica i Marica, a za sve drugo, krive su mi životne okolnosti.“ Kada ja tako

jadikujem, osjetim u dubini bića tihu opomenu Duha Svetoga. On kao da kaže: „Tvoje primjedbe nisu usmjerene protiv ljudi, već protiv Boga, koji te je stavio u postojeće okolnosti. Stoga, hoćeš li poći visokim putem pouzdanja u Boga ili niskim putem mrmljanja protiv ljudi?“

Dragi prijatelju, ne osjećaš li i ti unutrašnje poticaje Duha Svetoga, koji šapuće na uho tvoje duše sljedeće riječi: „Tvoje mrmljanje nije protiv ljudi već protiv mene, tvoga Stvoritelja i Spasitelja. Ja sam tvoj put, istina i život. Pogledaj prema nebu. Na tvoje teške životne okolnosti, na tvoje brige i tvoj nemir, odgovaram nebeskim vodstvom i brigom. Prihvataš li moj put pouzdanja?“

Stoga, dragi prijatelju, kojim će putem tvoja duša poći? Hoćeš li napraviti drukčiji izbor od pustinjскоg naraštaja Izraelaca? Potičem te da ne gledaš na životnu pustinju, već na Isusa Hrista, koji te vodi u Obećanu zemlju, ako tvoja duša ide onim visokim putem, a to je put pouzdanja.

Vlado Pšenko

PRIRODA SLAVLJENJA

Slavljenje je po svojoj prirodi žrtva. Da su nevolje slučajne, one onda ne bi pripadale prirodi slavljenja. Mi znamo da nevolje nisu slučajne nego da ih Bog planira. To znači da slavljenje vuče svoje obeležje iz nevolja i tame. Zbog toga pisac Jevrejima poslanice kaže: „Kroz njega dakle da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale (slave), tojest, plod usana koje priznaju ime njegovo“ (Jevrejima 13:15).

Braćo, šta je to žrtva? Ona podrazumeva smrt i gubitak. Onaj koji žrtvuje trpi gubitak. June ili jagnje je tebi pripadalo; bilo je tvoja svojina i posed. Danas ga donosiš pred Boga kao žrtvu; trpiš gubitak. Bog želi da ljudi danas prinose Njemu slavu isto kao što se prinose žrtve. On ti omugućava da Mu prineseš slavu ranjavajući te, mrveći te i duboko zasecajući u tebe.

Božiji presto je utvrđen na slavljenju. Kako će On doći do tog slavljenja? Time što će Njegova deca da mu priđu, i svaki pojedini od njih prinese žrtvu hvale. Novi vernici moraju da uče slavljenje.

Sada ćemo razmotriti kako da Ga slavimo. David je primio blagodat da slavi Boga sedam puta na dan. Zar da mi to činiti manje od njega? Ne, slavimo Boga neprestano. Učimo se da kažemo: „Gospode, slavim Te!“

U početku, kad sam uzverovao u Gospoda, svake večeri sam pokušavao da se setim da li sam Ga slavio sedam puta na dan. Kad bih uvideo da sam Ga slavio samo jedanput, ustao bih iz kreveta i slavio Ga s poštovanjem još šest puta. Ponekad bih se probudio usred noći i prisetio se da Ga nisam slavio sedam puta toga dana. Tada bih ustao i ispravio propust pre nego što bih ponovo zaspao.

Ja verujem da je svakodnevno slavljenje Boga dobra navika i odlično duhovno vežbanje za nove vernike. Neka Ga slave rano ujutro, neka Ga slave kad se nađu u nevolji, neka Ga slave na skupu i neka Ga slave kada su sami. Trebalo bi da slave Boga bar sedam puta na dan - u svakom slučaju ne manje od Davida.

Vočman Ni

BRIGA NEBESKOG OCA

za sve nama povereno

Toliko smo puta uznemireni zbog raznih situacija, zbivanja i dešavanjima u našim porodicama, međusobnim odnosima... Čini nam se kao da nam situacije klize iz ruku.

Dobro je znati da kad odu iz naših ruku i kontrole, možemo se pouzdati u Gospoda da ih on preuzima. Njegove svete ruke su mnogo sigurnije i spretnije od naših. U ovoj istini možemo naći počinak dušama svojim. Gospod Isus kaže: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite na sebe moj jaram i učite od mene, jer ja sam krotka i ponizna srca. Tada ćete naći spokoj dušama svojim, jer moj jaram je sladak, a moje breme lako“ (Matej 11:28-30).

Možemo li Gospodu vjerovati kad nas poziva da se umirimo i

oslonimo na Njega? Vjerujemo li da se On brine?

„Svu svoju brigu bacite na Njega, jer se On brine za vas“ (1. Petrova 5:7).

Moramo znati da sve ono što nam se dešava na ovoj Zemlji, jeste pod kontrolom Boga živog. Naš nebeski Otac zna šta nam je povjerio. Zna svaku situaciju, događaj, osobu... apsolutno sve. Zna i ne zaboravlja. Molimo se da nam On otkrije snagu koju je stavio u nas, za koju mi ne znamo ni da postoji. Tražimo to otkrivanje. Ništa nije bez njegove dozvole, kontrole, ni brige.

Riječ nas ohrabruje:

„Znamo da Bog izvodi sve na dobro onima koji Njega ljube“ (Rimljanima 8:28).

S.M., Banjaluka

O LAŽIMA I ISTINI

Istina je tako rijetka stvar, pravi je užitek govoriti je.

Emily Dickinson

Ništa nije lakše nego samozavaravanje. Jer što čovjek želi, ono je što vjeruje da je i istina.

Demosten

Oni koji misle da je dozvoljeno govoriti bijele laži, vrlo brzo postanu daltonisti.

Austin O'Malley

Volim te, i zato što te volim, radije bih volio da me mrziš jer ti govorim istinu, nego da me obožavaš jer ti govorim laži.

Pietro Aretino

Gola istina uvijek je bolja nego najbolje ogrnuta laž.

Ann Landers

Svako ima pravo na svoje mišljenje, no ne i na svoje činjenice.

Daniel Patrick Moynihan

Laganje se postiže riječima, ali i ćutnjom.

Adrienne Rich

U vrijeme univerzalne prevare, govoriti istinu postaje revolucionarno djelo.

George Orwell

Kad god imaš istinu, moraš je prenijeti s ljubavlju, u suprotnom i poruka i glasnik će biti odbačeni.

Ayn Rand

Kad govorim bilo kakvu istinu, to ne činim da bih uvjerio one koji je ne znaju, to činim zbog odbrane onih koji je već znaju.

William Blake

Onaj koji slaže nije ni shvatio kolikog se poduhvata prihvatio. Biće primoran izmisliti još 20 novih da održi ovu jednu na životu.

Alexander Pope

Pa i ako si u manjini, koju činiš samo ti, istina je istina.

Mahatma Gandhi

Izvan granica istine niko ne može biti srećan, a postoje dva načina da izađete iz ovog carstva: ako lažete ili ako vam drugi lažu.

Seneka

Aristotela su jednom pitali koja je nagrada lažljivcima. On je odgovorio: 'Nagrada im je to da im se ne vjeruje ni kad govore istinu.'

Diogen

LAVOR

Potom usu vodu u umivaonicu, i poče prati noge učenicima i otirati ubrusom kojim beše zapregnut. (Jovan 13, 5)

Svaki grad ima svoj grb. Kada bismo trebali pronaći znak za crkvu Isusa Hrista, mogli bismo da izaberemo lavor. To zvuči malo čudno u vremenu komfornih kupatila, iz kojih su isčezli lavori. Pa ipak, lavor, koji je nosio Sin Božji u rukama, pokazuje na Isusovu generalnu nameru. Isus želi da služi.

Nedavno mi je jedan čovek rekao: „Potpuno je beznačajno, da li je neko budista, muhamedanac ili hrišćanin. Samo ako misli iskreno.“ Odgovorio sam: „Ovako možete da govorite samo zato što niste hrišćanin a i ništa drugo. Čujte me: u svim religijama mora čovek da služi Bogu. U jevanđelju nam se objavljuje. Bog želi da nam služi kroz Isusa Hrista. Zar to nije veličanstveno!?”

Lavor nam takođe pokazuje, kako Isus želi da nam služi. Stalo mu je do našeg očišćenja!

Kod proroka Isaije čitamo strašne reči: „Jer smo svi nečisti i sva naša pravednost je kao prljavo ruho.“ To je istina! Tako izgledamo pred Bogom! Dopusnimo navedene reči iz Novog zaveta: „Zar ne znate, da nepravednici neće naslediti carstva Božjeg?“ Sada će nam postati jasno, kako je neizbežno za nas očišćenje, koje daje Isus posredstvom svoje krvi.

Lavor pokazuje i glavnu liniju u sleđenju Isusa Hrista. Isus je rekao: „Dao sam vam primer.“ Ko pripada Isusu, spoznao je sav jad sebičnog života u kome se čovek stalno okreće samo sam oko sebe. Takvog čoveka upozorava Sveti Duh na zadatak da treba da služi i svojim bližnjima.

Gospode! Daj, da lavor bude u našem grbu. Amin.

Wilhelm Busch

CARINIK I FARISEJ

jedna (ne)obična životna priča

Često smo skloni da bez razmišljanja osudimo nekoga na prvi pogled, o čemu svedoči i sledeći primer iz naše svakodnevnice.

Istrčao jedan farisej iz lifta. U glavi mu još uvek odzvanjaju reči operaterke taksi udruženja: „Trenutno nemamo slobodnih vozila. Pokušajte ponovo kasnije...“

Kad kasnije?! Ionako kasnim. Trebalo je da već budem na bogoslužnju. A sad, nema taksija.

Kako će i biti kad spavaju, umesto da rade?! Sve su to lopovi koji samo razmišljaju kako da ti naplate više, taksiraju samo zato jer ne znaju ništa drugo da rade, vozila su im neuredna, unište te nekom glupavom muzikom, pričama koje te uop-

šte ne interesuju... A sad još i „nemamo slobodnih vozila, pokušajte kasnije...“

Neverovatno!

Farisej izlazi na ulicu, i dok razmišlja šta da radi, prilazi auto, staje, vozač (carinik) otvara prozor i pita: „Trebali li vam taksija?“

Sigurno je primetio da mi se žuri i koristi priliku da mi dobro naplati. Pomislih da kažem da mi ne treba, ali umesto toga otvorih vrata, uđoh i procedih kroz zube.

Krenuli smo. Čuje se neka tiha duhovna muzika. U ruci mu Novi zavet. Pomislih „još jedan od onih klasičnih foliranata koji izigravaju velike vernike, a na svakom semaforu i pešačkom prelazu psuju i galame.“

Jedan nas auto pretiče i ubacuje se ispred. Taksista uspeva da prikoči.

„Koji divljak“, komentarišem.

„Ma ko zna šta ga muči i gde žuri? Svi mi tako ponekad...“ kaže taksista i lagano kreće dalje.

„Gde tačno želiš u toj ulici da zaustavim auto?“ pita me.

„Do crkve“ kažem.

„Do crkve ili u crkvu? U kafanu ili na bogoslužjenje?“ - šaljivo će on.

„U crkvu“, odgovaram ja, „hoćemo li stići na vreme?“

„Moguće. Ne znam. Verujem da hoćemo. To zna samo Bog.“

„Lepo je što ideš u crkvu, brate. Svaka čast! I ona je, dok je mogla, stalno išla. Sad više ne može, bolesna je. U bolnici je, odoh sad da je vidim, da vidim treba li joj šta. Kažu doktori da joj nije ostalo puno. Izgleda da nije. Bog zna... Žao mi dece. Još su mali, teško da mogu shvatiti da će njihovoj mami gore s Njim biti bolje nego ovde sa mnom. Znaš, brate, ona je baš volela da ide u molitveni dom. A ja?! Nisam ti ja baš neki veliki vernik. Pročitam po nešto iz Re-

či Božje, poneka molitva, neko dobro delo u ime Isusa Hrista. I to je to. Ne stižem. Obaveze. Al' eto, dok ima takvih kao što ste ona i ti, dobro je...“

„Evo nas, brate. Stigosmo.“

„Koliko sam dužan?“ - upitao je farisej.

„Ništa, brate!“ - odgovori carinik.

„Vožnju na bogoslužjenju ne naplaćujem. Dolazak u crkvu ne sme da ima cenu.“

„Ali...“ pokušao je farisej još jednom.

Carinik mu je rekao: „Pomoli se i za mene. I za nju. To je cena.“

„Kako se zoveš, reci mi bar ime?!“

„Samo taksista. Znaće On.“

Farisej krenu prema crkvi uplakan. Stigao je na vreme.

Nikada više nije imao priliku da vidi tog taksistu (carinika). Ne zna gde je ni šta se dešava s njim. Samo ponekad pomisli da ga je to jutro na bogoslužjenju dovezao Hristos. Lično.

Ivan Zlatanović. Leskovac

BAKA STUDENTKINJA

Na prvom času nove školske godine, profesor koji je ušao u amfiteatar nas je pozdravio, predstavio se, a potom nas, studente, pozvao da pogledamo oko sebe i upoznamo sa onima sa kojima se još ne znamo. Ustao sam gledajući po učionici kad me jedna ruka nežno dotakla po ramenu. Okrenuo sam se i ugledao naborano lice starice koje je prosto sijalo radošću.

„Zdravo lepotane”, rekla je.

„Ja se zovem Rouz, imam 78 godina. Smem li da te zagrlim?”

Ja sam se nasmejao i srdačno odgovorio: „Naravno da možete.” Moram priznati da me je baka dobro stegla.

„Otkud to da ste brucoš u tako mladim i neiskusnim godinama?” – upitao sam šeretski.

Šaleći se baka je odgovorila: „Upisala sam se na ovaj koledž da bih našla bogatog muža, udala se i imala gomilu dece.”

„Ma dajte”, odgovorio sam zbunjen duhom i radošću koja je zračila sa njenog lica.

Baka se tad uozbiljila i rekla: „Oduvek sam želela da imam fakultetsko obrazovanje i evo sada je došlo vreme da ga steknem.”

Posle časova smo zajedno otišli do kantine, pili kafu i postali pravi prijatelji. Narednih meseci smo svakodnevno zajedno odlazili na časove, zajedno se vraćali sa časova i neprekidno razgovarali. Malo je reči da sam bio prosto zadivljen entuzijazmom i iskustvom tog *vremeplova* od žene.

Tokom polugodišta Rouz je postala nešto kao ikona studentskog grada. Veoma lako je sklapala prijateljstva, volele je lepo da se oblači i umela da privuče pažnju na sebe više nego bilo koji drugi student.

Na kraju semestra Rouz je bila pozvana da održi govor na banketu u čast fudbalskog tima koledža. U dogovoreno vreme voditelj programa je predstavio Rouz i pozvao je da dođe na podium.

Stara gospođa je čvrsto koračala ka govornici ali uz put je izgubila tri od pet stranica svog pripremljenog govora. Razočarana što joj se plan izjalovio, videlo se da joj je neprijatno, ipak je hrabro prišla mikrofonu i jednostavno rekla:

„Oprostite što sam ovoliko trapava. Pozajmila sam prethodnom govorniku moje pivo protiv treme, a ovo vino što sam uzela umesto toga, sada me ubija. Budući da sada nika-ko neću moći da vam govorim ono što sam pripremila, dopustite mi da vam kažem ono što znam...“

Dok smo se mi još smejali, super baka je pročistila svoje grlo i počela:

„Ne prestajemo mi da igramo zato što smo stari; nego starimo zato što smo prestali da igramo. Samo dve stvari bi trebalo da činite kako bi ostali mladi, srećni i uspešni: morate da se smejete svakoga dana i morate da imate svoj san. Onoga dana kada izgubite svoje snove počinjete da umirete. Toliko je mnogo ljudi oko nas koji su mrtvi, a da to uopšte ne primećuju. Zna- te, postoji ogromna razlika između starenja i odrastanja. Odrastanje podrazumeva traženje prilika i ne propuštanje šansi. Stariji ljudi, naravno ne govorim o patološkim ekstremima, ne žale zbog onoga što su uradili, već zbog onoga što su mogli da urade a nisu. Ljudi koje se plaše starosti i smrti, to su oni koji se vajakaju i žale da im je život ‘pobegao’.“

Nedelju dana pošto je završila koledž i dobila diplomu, Rouz je umrla. Na njenoj nadgrobnoj ploči je napisano:

**STARENJE JE NEIZBEŽNO. ODRA-
STANJE JE STVAR VAŠEG IZBORA!**

Nikada nemojte da zaboravite ovu istinu: Tek životarimo od onoga što primamo, a život stvaramo onim što dajemo.

JOGA I HRIŠĆANSTVO

Znam da u cijelom svijetu raste interes za jogu, čak i među hrišćanima, te da se taj interes širi na druge ezoteričke i *new age* prakse kao što su reiki, reinkarnacija, akupresura, akupunktura, liječenje pronom, refleksologija itd. Za jedne je joga način opuštanja i smanjivanja napetosti, dok je za druge to oblik vježbanja koji godi zdravlju i poboljšava tjelesnu izdržljivost... Za treće, to je i način liječenja bolesti.

Činjenica je da je joga prvenstveno duhovna disciplina. U ovom svjetlu, iskreni hrišćanin treba preispitati koliko je prikladno spajati jogu sa hri-

šćanskom duhovnošću, te koliko je mudro ugrađivati istoimene tehnike u hrišćansku molitvu i meditaciju.

Riječ joga znači „jedinstvo“, a cilj joge je ujedinjenje prolaznog „ja“ „JIVA“ sa besmrtnim „BRAHMAN“, hinduističkim konceptom Boga. Taj Bog nije lični Bog, nego impersonalna, neosobna duhovna supstanca, koja je jedno sa prirodom i svemirom. Brahman je impersonalna, neosobna, božanska tvar koja prožima i obavlja sve i temelj je svega.

Joga ima svoje korijene u hinduističkim Upanishadama, koje datiraju iz 1000. godine

prije Hrista i koje svrhu joge opisuju kao „ujedinjenje svjetlosti unutar sebe sa svjetlošću Brahmana“.

„Beskonačnost, ono što je apsolutno i nepromjenjivo nalazi se u čovjeku“ kaže Chandayoga Upanishada, „TAT TUAM ASI“ ili „TO SI TI“. Božansko prebiva unutar svakog od nas u svom mikrokosmičkom predstavniku, individualnom „ja“ koje se naziva Jiva. U Bhagavad Giti Gospod Krishna opisuje Jivu kao „moj vlastiti dio vječnoga“ i kaže da „radost Joge dolazi jogiju koji je jedno s Brahmanom“.

Jogi Patanjali je 150. godine poslije Hrista, objasnio osam puteva koji učenika joge vode od neznanja do prosvjetljenja - osam puteva su poput stepenica i to su: samokontrola (yama), vršenje pobožnosti (ni-yama), položaji tijela (asa-na), vježbe disanja (pranaya-ma), nadzor tj. Obuzdavanje osjećaja (pratyahara), koncentracija (dharana), duboka kontemplacija (dhyana) i prosvjetljenje (samadhi).

Ovdje je zanimljivo primijetiti da su vježbe položaja tijela i disanja, dakle ono što se na zapadu obično podrazumijeva

da je cijela joga, tek treći i četvrti stupanj prema jedinstvu s Brahmanom! Joga nije samo razrađen sistem tjelovježbe, to je duhovna disciplina sa svrhom da dovede dušu do samadhija, potpunog jedinstva sa božanskim bićem.

Samadhi je stanje u kojem se ujedinjuju prirodno i božansko biće, čovjek i Bog postaju jedno bez ikakve razlike. Ovakvo gledište *radikalno je suprotno hrišćanstvu*, koje sasvim jasno vidi razliku između Stvoritelja i stvorenja, čovjeka i Boga. Bog je uvijek „neko drugi“, a nikada sam čovjek.

Žalosno je da ljudi koji reklamiraju jogu, reiki i ostale discipline i meditacije, podupiru svoje argumente, pogrešno navodeći neke izolovane biblijske citate, izvađene iz opšteg konteksta, kao što su: „Vi ste hram Božji“, „Živa voda teče iz vas“, „Bićete u meni i ja ću biti u vama“, „Ne živim više ja nego Hrist živi u meni“, itd. Nemaju pravo razumijevanje značenja koje te riječi imaju u opštem kontekstu Biblije. Neki ljudi čak portretiraju Isusa kao jogija, a u današnje vrijeme takve Isusove slike možemo vidjeti čak u samostanskim kapelama i

prezbiterijima - Isus prikazan kao jogi u položaju za meditaciju!

Nazivati Isusa „jogijem“ znači poricati Njegovu božansku suštinu, svetost i savršenost, te pretpostavljati da je On imao palu ljudsku narav podložnu neznanju i zabludi, iluziji (maya), da je i On trebao oslobođenje od ljudske zavisnosti kroz vježbe i discipline joge.

Joga je nespojiva s hrišćanskom duhovnošću jer je panteistička (Bog je sve i sve je Bog) i zato što smatra da postoji samo jedna realnost, dok je sve ostalo privid ili maya. Kad bi postojala samo jedna apsolutna, nepromjenjiva realnost, a kada bi sve

ostalo bilo privid, tada ne bi postojali odnosi i ljubav.

Središte hrišćanske vjere je vjera u Presveto Trojstvo: Oca, Sina i Duha Svetoga, tri osobe u jednom Bogu, savršeni model odnosa ljubavi. Sve u hrišćanstvu je usmjereno na odnose, s Bogom i među ljudima.

„Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom! To je najveća i prva zapovijest. Druga je toj jednaka: Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!“ (Mt 22,37-39). U hinduizmu, dobro i zlo, kao bol i užitek, su prividni (maya) i stoga nestvarni, imaginarni. Vivekananda, jedna od najpo-

štovanijih ikona savremenog hinduizma je rekao: „Dobro i zlo su jedno te isto.“

U hrišćanstvu, neprestani problem grijeha kao uvrede Božjoj svetosti je neodvojiv od naše vjere, jer je grijeh razlog zašto trebamo Spasitelja. Isusovo utjelovljenje, život, muka, smrt i uskrsnuće za nas su putevi spasenja tj. oslobođenja od grijeha i njegovih posljedica. Mi ne možemo odbaciti ovu temeljnu razliku u namjeri da u hrišćanstvo uključimo jogu i ostale istočnjačke tehnike meditacije. Bavljenje jogom je u najboljem slučaju poganstvo, a u najgorem okultizam. To je religija antihrista i po prvi put u historiji, ona se naširoko praktikuje širom zapadnog svijeta i Amerike.

Smiješno je i nakaradno da učitelji joga nose krstove ili hrišćanske simbole, te tako zavode i varaju ljude govoreći da joga nema nikakve veze s hinduizmom i da je to samo prihvatanje drugih kultura. Neki su prikrili jogu hrišćanskim gestovima i nazivaju je „hrišćanska joga“.

Ovdje se ne radi o prihvatanju kulture drugih naroda, nego o prihvatanju druge religije, koja

je nespojiva s našom religijom i religioznim konceptima.

Žalosno je da se joga praktikuje već od vrtića, pa sve do različitih obrazovnih ustanova u medicini, psihologiji itd., nazivajući se naukom, a sa naukom veze nema. Prodaje se pod etiketom „opuštajuća terapija“, „samo-hipnoza“, „kreativna vizualizacija“, „centriranje (centering)“, itd. Hatha joga je najrašireniji oblik joga u Evropi i Americi. To su vježbe za opuštanje i antistresna terapija, jedan je od šest priznatih sistema ortodoksnog hinduizma, a sa svojim mističnim i religioznim korijenima najopasniji je oblik joga (Dave Hunt, „Zavođenje hrišćanstva“).

Sjetite se riječi apostola Pavla: „*Nije ni čudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svjetla*“ (2. Kor 11,14). Istina je da su mnogi ljudi izliječeni pomoću joga i ostalih istočnjačkih načina meditacije i molitve. Ovdje bi se hrišćanin trebao zapitati traži li on samo ozdravljenje i materijalne pogodnosti, ili svog Boga, Isusa Hrista u kojeg vjeruje i koji je izvor izlječenja i dobrog zdravlja.

Želja da se postane Bog je prvi i drugi grijeh u historiji stva-

ranja, kako je hronološki zabilježeno u Bibliji: „U svom si srcu govorio: *Uspeću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijestoljaću sebi dići. Na zornoj ću stolovati gori na krajnjem sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, biću jednak Višnjemu*“ (Isaija 14:13-14).

Zmija reče ženi: „*Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvoriće vam se oči i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo*“ (Postanak 3:4-5).

Filozofija i praksa joge temelji se na uvjerenju da su čovjek i Bog jedno. Joga naučava da se treba skoncentrisati na samog sebe, umjesto na Jedinog Istinitog Boga. Ona ohrabruje svoje sljedbenike da traže odgovore na životne probleme i pitanja

unutar sopstvenog uma i savjesti, umjesto da nađu rješenje u Božjoj Riječi po Duhu Svetom, kao što je u hrišćanstvu. Joga ljude čini otvorenim za obmane Božjeg neprijatelja, koji traži žrtve koje može odvući od Boga i crkve (1. Pet. 5:8).

Ja sam poslednjih osam godina propovijedo Božju riječ uglavnom u Evropskim zemljama koje su nekada bile kolijevka hrišćanstva, iz koje su izlazili misionari i navjestitelji evanđelja, mučenici i sveci.

Zapitajmo se možemo li još uvijek Evropu nazivati hrišćanskom? Nije li istina da je Evropa izbrisala sva hrišćanska načela i vrijednosti iz svog života? Zašto se Evropa srami reći da ima hrišćanske korijene? Gdje su moralne vrijednosti i kreposti koje su Evropljani vijekovima njegovali i koje su prenosili ostalim zemljama i kulturama hrabro navješćujući Hristovo evanđelje? Po plodovima se poznaje stablo! Vjerujem da su te sumnje i zbrka, otpadništvo i nevjera, vjerska hladnoća i nezainteresovanost došli u Evropu istovremeno kad su istočnjački misticizam i meditacije, ezoteričke i novodobne prakse uvedene na zapadu.

Na moje harizmatičke seminare većina učesnika dolazi s različitim moralnim, duhovnim, psihičkim i tjelesnim problemima, u želji da budu oslobođeni, izliječeni i da zadobiju novi život po snazi Duha Svetoga. Sa svom iskrenošću srca reći ću da je 80 do 90% učesnika bilo u doticaju s jogom, reikijem, reinkarnacijom i ostalim istočnjačkim religioznim praksama.

Imam jasne primjere osoba koje su za vrijeme molitve za ozdravljenje, opsjednute silama zla, vikale: „Ja sam Reiki“, „Ja sam Joga“ očitujući tako da ovi pojmovi, u stvari, predstavljaju osobe. Kasnije sam trebao nad njima moliti za oslobođenje od opsjednuća zlim duhovima.

Neki ljudi misle i govore da nema ništa loše u praktikovanju svega ovoga, onoliko dugo dok ne vjerujemo u filozofiju u pozadini. Promoteri joge, reikija i sličnih stvari, ipak vrlo jasno tvrde da su filozofija i praksa neodvojive. Tako, hrišćanin ne može ni na koji način prihvatiti filozofiju i praksu joge jer su *joga i hrišćanstvo dva međusobno isključiva gledišta*.

Hrišćanstvo glavni problem čovjeka vidi u grijehu, u nemoćnosti čovjeka da se uskladi s naravi i mjerilima moralno savršenog Boga. Čovjek je otuđen od Boga i ima potrebu za pomirenjem. Rješenje je Isus Hrist „Jagnje Božje koje oduzima grijeha svijeta“.

Po Isusovoj smrti na krstu, Bog je pomirio sa sobom svijet. On danas poziva čovjeka da slobodno primi sve blagodati svog spasenja po vjeri u samoga Hrista.

Za razliku od joge, hrišćanstvo vidi spasenje kao slobodan, besplatan dar koji može biti poklonjen, a nikada zarađen ili postignut čovjekovim naporima ili djelima. Ono što je danas potrebno Evropi i cijelom svijetu je snažno propovjedanje Hristove poruke iz Biblije, po vjerodostojnom tumačenju crkve, u namjeri da se ukloni sva-ka sumnja i zbunjenost koja se danas sve više širi među hrišćanima na zapadu, te da se ljudi dovedu do Puta, Istine i Života - Isusa Hrista.

*Samo nas Istina
može osloboditi.*

J.M.

DAN ŽENA

Kada je Gospod Bog stvarao svijet počeo je sa nebom i zemljom, a završio sa čovjekom - krunom svog stvorenja. Međutim, čitamo na prvim stranicama Svetog Pisma da je uočio čovjekovu nekompletnost i odlučio da mu stvori druga - ženu. Čovjek je na taj način sa ženom postao kompletan. Oni zajedno čine jednu cjelinu.

Sveto Pismo govori o različitim ženama koje su odigrale veoma važne uloge u istoriji Božijeg naroda.

***Svim sestrama u Hristu želimo srećan Dan žena,
sa željom da u svemu budu blagoslovene
i da ispune Božiju volju u svojim životima.***

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

SILA VEČERE GOSPODNJE

OTKRIJTE SILU VEČERE GOSPODNJE
I DOZVOLITE JOJ DA VAM
PROMENI ŽIVOT

Čuveni biblijski učitelj,
Derek Prins,
u ovoj knjizi otkriva
nekoliko obeležja večere
Gospodnje, koja mogu da
poboljšaju vaš odnos sa
Hristom, crkvom i svetom.

U ovoj knjizi, Derek govori o:

- Jedinstvenosti Hristovog sveštenstva u vašem životu.
- Kako izaći na kraj sa tugom i depresijom u životu.
- Kako da se pripremite da u potpunosti iskusite silu večere Gospodnje.

Kada pročitate ovu knjigu, učestvovanje u večeri Gospodnjoj nikada više neće biti isto.

Podržati udruženje i misiju Derek Prince Srbija
možete kupovinom knjige iz našeg Izdavaštva
ili donacijom na račun:
325 -9500700044980-85

info@derekprince.rs
miki.cobrda79@gmail.com

+381 64 405 47 44

www.derekprince.rs

FB: Derek Prince misija - Srbija

Antiohija

NEŠTO NOVO
ZA SVE SA SVAKOG MESTA
I NA SVIM PAMETNIM UREĐAJIMA

ČASOPIS
za duhovni rast
hrišćana

OD SADA
I NA
INTERNETU

ARHIVA ČASOPISA

ZANIMLJIVI ČLANCI

SVJEDOČANSTVA

DOSTUPNO
SA SVAKOG MJESTA

◀ Za više
informacija
skenirajte ovdje

antiohija.org

Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.
Djela Apostolska 11,26

✉ casopis@antiohija.org
f casopis antiohija
🌐 casopis.antiohija